

SƠ 176 — NAM THU NAM

THU SAU 28 FEVRIER 1936

Phong-hóá

Tòa soạn và Trí sự: 80 Hường Quan Thánh - Hanoi. Giấy nộp: 874 - Giấy thép tắt Phong-hóá
Giá báo - Trong nước: 1 năm 3\$00 - 6 tháng 1\$. Số 0807 - Nước ngoài: 1 năm 6\$50 - 6 tháng 3\$50.
Mua báo kèm từ 1 và 15 và phải trả tiền gán phiếu gửi về ông Ng. tướng Tam giám đốc.

tuan k

Đưa máy thư sang

hãy đẩy... Con
MỘT CÂU BUỒN

TIN CÁC BÁO: Báo Loa không xuất bản nữa.



Cô Bùi Thị Xuân Học vừa khóc bù lu bù loa vừa khâu vít « loa » lại.

TU LUC VÀ ĐOAN
TUAN BAO XA HOI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHÚNG
SO IN NHIEU
NHAT CAC BAO
O TRONG NUOC
TU LUC VAN DOAN

Ở CÁC HIỆU SÁCH
ĐÁ CÓ BÁN
ĐOAN TUYẾT 0\$25

TÙ NHỒ ĐIỂN LỚN



CHUNG QUANH KỲ THI

TRI HUYỆN

TRƯỚC kỳ thi tri huyện, ta nhận thấy một điều: là kỳ thi ấy được các báo chí quảng cáo cho dữ dội. Nhưng không biết đó là điểm lành hay điểm xấu cho các sĩ phu tốt số sắp sửa được đeo thẻ bài ngà. Chỉ biết hôm nay họ đăng rắng còn ba ngày nữa tới kỳ thi vấn đáp. thì mai họ lại đăng rắng còn hai ngày nữa sẽ tới kỳ thi vấn đáp ấy.

Trong lúc đó, các sĩ-phu thắc thỏm, thỉnh thoảng lại nhìn lên vai xem cánh chuồn có mọc ra không, thỉnh thoảng lại dờ lên đầu, dờ lên cổ... rồi hai con mắt dăm-dăm nhìn về cái tương-lai rực rõ, đầy những rồng vàng, rồng xanh: — các sĩ-phu nghĩ đến nước non, nhất quyết sẽ đem tài kinh luân khai tri cho dân, lũ dân ngu muội đương sống một đời lam lũ... Phải, sống để chờ một lý-tưởng cao siêu mới đáng sống...

Q

BẮNG TRI HUYỆN

NHƯNG trước khi hành-động để đạt lấy cái lý-tưởng cao-siêu kia, các sĩ-phu hết sức trồ tài để cướp lấy cái bằng-tri-huyện đã.

Cái bằng ấy đẹp lắm. Nó là công trình trước tác của một sinh viên trường Cao-dẳng mỹ-thuật Đông-đương. Dài 56 phân tây, cao 45 phânn. Q giữa vẽ con rồng mầu nhạt, hai bên vẽ văn phòng tú-bảo, dưới có ba giòng nước chảy. Ba giòng nước túc là ngụ cái thâm ý: « vú mòn tam cắp » vậy.

Tiếc rằng ý ấy tuy thâm, nhưng chưa được cùa kỵ thâm. Nếu vẽ hai giòng nước thì đúng hơn: vì chỉ có một kỳ thi viết với một kỳ thi vấn đáp là hai mà thôi. Mà nếu vẽ một con cá chép nữa, thì lại càng thâm: vì bức vẽ lại ngụ ý thêm: « cá hóa rồng » nữa.

Dẫu sao các mầu vẽ sẽ hợp với nhau làm tôn vě mỹ-thuật của cái bằng ấy. Nếu không lồng kính đóng khung treo ở giữa công đường thì cũng là phụ lòng người vẽ lắm vậy.

CÁC ÔNG HUYỆN MỚI Ở

MIỀN BẮC VÀ MIỀN TRUNG...

Obắc, năm thí sinh được vào kỳ vấn đáp, ba người đọc đít-cua đít-càng không vấp nên được dỗ, nghĩa là được đem cái tài cái thế ra mà lĩnh cái bằng tri huyện về đóng khung. Ba ông ấy là: Lê tài Trường. Nguyễn hữu Túy và Nguyễn duy Liê

Ông Tài-Trường có cái tài dài đầu là phải lầm. Nếu ông có cái mèm nữa, thì chắc dân sẽ được lầm, vì có mèm mới biết tuy có ứng biến như ông tướng ngoại cửa khôn vậy.

Nhưng không rõ ba ông huyện mới kia có vào dự lễ báu mạng ở Huế với những ông huyện mới ở miền Trung không? Ở Huế, lúc sướng danh rồi, một viên bộ Lại dẫn các ông tân khoa đến trước mặt các quan chức, rồi bắn danh sách bọn họ sẽ treo ở cửa Bảo-đại thư viện trong ba ngày. Các ông tân khoa còn được cái hưu-hạnh vào báu mạng ở điện Cần-chánh, rồi sang chào ông Khâm-sứ nữa.

Thật là chẳng khác chi hồi một trăm năm về trước: cũng linh đình, cũng long trọng, cũng sướng danh, cũng báu mạng... Giá thử các ông tân khoa lại được vào vườn thượng-uyễn xem hoa rồi cưỡi ngựa nhong-nhong đi riêu phố để đợi những thiên kim tiểu thư tung cầu kén chồng nữa... thì có phải là vừa đẹp mắt và vừa bảo-tồn được mỹ phong của cô nhân không. Tôi chắc ông thượng bộ Mỹ-thuật và ông thượng bộ Giáo-đục đương ngày đêm lo nghĩ đến cái lý-tưởng cao-siêu ấy vậy.

THẦN TIÊN ..

TRÈ con nước ta đọc những truyện kiêm hiệp, kiêm tiên, những truyện Phong-thần, Tây-du, những ngasket thay đắc-dạo, luyện thuốc sinh, biết phép hô phong, hoán

tàng hình, phép đăng vân...

Giếp thần tiên ấy, khoa học ứng dã nhiều. Tề-thiên đại-trở lại thế giới này bay chưa nhanh bằng nhà phi công, kiêm tiên nào giỏi đệ nhất trong phái Côn-lôn hay Không-động đem tài sang giúp vua nước Á chưa chắc đã chịu nỗi một viên đạn trái phá.

Còn đến phép tang hình... Gần đây, có một nhà bác-học nước Hongrie tên là Stephen Pribil, đã tìm được cách làm cho loài vật không ai trông thấy được. Kè cũng thú: Ta sẽ có thể tang hình vào những nơi u-cẩm, vào những hậu đường để nghe bà lớn bàn việc quan với ông lớn, vào phòng ông Phạm-lê-Bông để biết lòng thương nước của ông, hay là, lý thú hơn, vào nghe các ông huyện mới tập đọc diễn thuyết một mình.

Nhưng các ông huyện, các ông lớn đừng vội lo lộ chân tướng ra. Các nhà bác-học nghiên cứu về khoa ấy đều công nhận rằng người nào tang hình sẽ... không trông thấy gì cả. Là vì mắt con người ta như hòm đèn của cái máy ảnh: nếu trong suốt thì không thể giữ lại được ngoại hình nữa. Ta chỉ còn có thể xem truyện thần tiên để tự an ủi mà thôi vậy.

Tu Ly

BIẾT NGOÀNH VỀ ĐÂU

XUA có một người lấy hai vợ. Cứ đêm đêm, vợ lớn nằm trong, vợ bé nằm ngoài, còn anh chồng chen vào giữa. Ai không cho là anh có diêm phúc. Nhưng trời trong lại có đám mây vẫn: anh ta ngoảnh mặt vào trong thì vợ nhỏ đòi anh quay ra ngoài, còn quay ra ngoài thì vợ lớn lại đòi anh ta ngoảnh vào trong. trong cái trường hợp ấy, ông Không-minh cũng đâm lo nghĩ vậy.

Vợ lớn rู้ rỉ nói với anh chồng rằng: — « Anh ngoảnh mặt vào trong, mai em đi chợ mua bún với lòng cho anh ăn. » Anh ta đã toan giờ mình ngoảnh mặt vào trong thì thấy vợ nhỏ thi thầm:

— « Anh ngoảnh mặt ra ngoài, mai em đi mua mật với khoai mài cho anh xơi. »

Anh chàng nghe nói, nghĩ ăn bún với lòng cưng thú, mà ăn khoai mài với mật cưng ngọt, thành ra lưỡng lự, không biết làm thế nào! Có người bảo anh dành nằm ngửa, nhìn lên đỉnh mản xuôi đêm. Có người lại bảo anh ta ngoảnh mặt ra ngoài một tí, rồi lại ngoảnh vào trong một tí...

Cái diêm phúc của anh chàng kia, dân ta ngày nay thật đương hưởng vậy. Diêm phúc đó, dân ta được nếm về đù mọi phương-diện.

Trước hết, về mặt chính-trị. — Năm nào — thời gian trời chóng quá — dân ta được cái hàn-hạnh nằm giữa ông Phạm-Quỳnh với cái thuyết lập-hiến và ông Nguyễn-văn-Vĩnh với cái thuyết trực-trí. Ông nào cũng muốn quốc dân về với mình để hưởng cái thú chòng riêng, nên ông nào cũng hết sức khoe khoai mật với bún lòng.

Ông Quỳnh ngọt như mía nướng rỉ vào tai quốc dân: « Ngày xưa ta là một nước, vì có quyền truyền Kiều. Bây giờ, dân được nhờ nhà nước Đại-Pháp bảo-hộ, ta vẫn còn là một nước, vì quyền truyền Kiều con. Mà bao giờ ta cũng vẫn là một nước, vì quyền truyền Kiều còn mãi. Vì vậy, nên ta phải xin lập-hiến. »

Ông Vĩnh thì bô bô nói: « Nam-kỳ là thuộc-địa nên tiến bộ chóng như xe lửa chạy; Bắc-kỳ nửa ra thuộc-địa, nửa ra bảo-hộ, nên tiến bộ vừa vừa như ngựa phi; còn Trung-kỳ xúi bảo-hộ,

SÁCH LÁ MÃ

ĐOẠN TUYỆT

0 \$ 25

ĐÃ CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU SÁCH

SẮP IN XONG

NỬA CHÙNG XUÂN

Đau Dạ Dày. Phòng Tích

Giá trước 0\$40 — bây giờ 0\$30

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, vàng mắt, đau dạ dày, đau bụng, tức ngực, đau lưng là vì làm ăn lao lực, le nghĩ quá đà, ăn no ngủ ngay, phòng dục quá độ, làm sơn chướng khí, uống đều khởi hết, hay nhất Đông-pháp bây giờ.

Bồ thân giải độc trừ căn

Giá trước 1\$20 — bây giờ 1\$00

Gi đặc-bệnh hea liễu còn lại, hoặc vào thận hay vào máu làm cho nhức xương, rát gan, ử tai, hoa mắt, ợ tiêu vẫn đặc, nhẹ 4 hộp, nặng 6, 7 hộp, khởi hẳn. Mới phải ra mủ ra máu buốt, rát, uống thuốc số 19 giá 0\$50 một ve, đỡ lập tức, nhẹ 4, 5 ve, nặng 7, 8 ve sẽ khởi chắc chắn. Không hại sinh dục.

KIM-HƯNG DƯỢC-PHÒNG

81, Route de Hué HANOI

PHÒNG KHÁM BỆNH và CHỮA RĂNG

Dr HOANG-CO-BINH

DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE DE PARIS

STOMATOLOGISTE

DE L'ÉCOLE FRANÇAISE DE STOMATOLOGIE

Chữa răng. Nhổ răng. Làm răng. Nắn đều lại hàm răng. Giải phẫu về những bệnh ở mồm, Chiếu Rayons X và chữa răng bằng điện.

Giờ khám bệnh:

sáng 9h. đến 10h. — chiều 3h. đến 6h.

chủ nhật 9h. đến 12h.

Crédit Foncier (tặng gác thứ nhất)

91 Bd Francis Garnier Hanoi — Tél. 390

tiến bộ chậm như rùa ôm đồi vậy. Vậy ta nên trực trị.

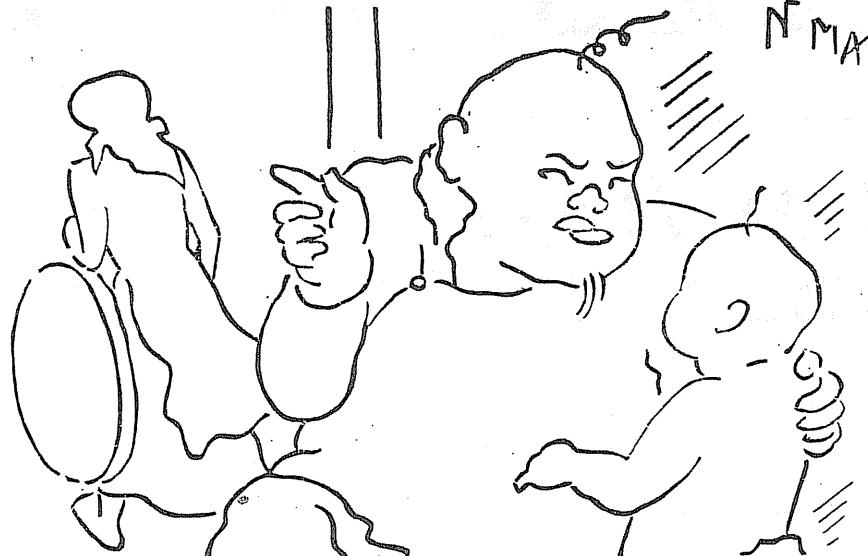
Năm giữa hai cái thuyết ấy, dân ta sau khi bị diếc tai một hồi, đã phải nhìn lên đỉnh màn cầu cứu tinh thần... Ông Vĩnh và ông Quyết cãi nhau om xòm như hai bà vợ lầm điều, cục ông chồng vẫn nằm tro thô địa.

Rồi đến hai cái thuyết về vấn đề quốc giáo. Một đám đông đại biểu miền Nam và miền Bắc mong cho dân ta học chữ Pháp ngay từ thuở mới thôi bù. Họ nói rõ vào tai ông chồng rằng học như vậy chúng giỏi chữ Pháp, chúng tiến bộ: bún lòng của họ đấy. Nhưng phải nghịch lại mong ta học nhiều chữ quốc ngữ, vì chữ quốc ngữ còn, tiếng ta và nước ta mới còn: khoai mài với mật ngọt của họ đấy.

Năm giữa hai bà vợ này, quốc dân ta theo cái lối nước đôi: ăn bún với lòng một tí, rồi ăn khoai mài với mật một tí. Kết quả chưa thấy gì, duy thấy đau bụng chút ít thôi.

Song những đêm ông chồng quốc dân khó chịu nhất, là những đêm ông nằm với bà vợ « văn hóa cũ » và bà vợ « văn hóa mới ». Hai bà này đều lầm nhời cả. Bà vợ « văn hóa cũ » thì khoe đã mấy nghìn năm, nó mới, nó mỹ miều mặc nó, chứ những ngày không có nó, bà với lang quân vẫn đầu gối tay ấp thì sao. Bà vợ « văn hóa mới » thì chê bà vợ cũ đã già như bà lão Nam Phong rồi, nên thảm đi thôi, rồi lấy nền phong hóa mới rực rỡ, oanh liệt mà thay vào để mong lấy giống về sau. Nhưng ông chồng quốc dân dỗ mãi, hai bà vợ lấy thêm cho ông một người nàng hầu nữa: ấy thế là thuyết dung hòa mới cũ ra đời. Tuy nhiên, càng nhiều vợ, càng nhiều truyện lục đục: có nàng hầu kia mới mua về đã gần cướp mất chỗ của bà lão Nam Phong rồi mà ông chồng vẫn nắm xuồng, chẳng thấy bún lòng hay khoai mài mặt đâu cả.

Tứ Lý



CON — Ai thế hở thày?
BỐ — Vợ lẽ chưa cưới của thày đấy... Con mà thi đỗ, thày cưới ngay về ăn mừng!

ĐI XEM THI VÀO NGẠCH « CÁC BÁO GIÓI »

Ở ngoài trường thi

TRƯỜNG thi ở trên một cái tàu thủy. Ý của hội đồng chấm thi là muốn tỏ ra rằng ngạch « các báo giới » là một ngạch bập bênh, chồng chánh, lèn bênh, ai muốn vào ngạch đó phải tập cho quen.

Thí sinh phải đi qua một cái cầu làm bằng một cây tre gầy, hình ảnh của một người nhịn đói, nhịn khát đã quen. Đi thế nào cho cầu khỏi gãy, cho mình khỏi ngã. Nhưng thí sinh béo, qua cầu rất khó khăn. Lắm ông vừa đi được vài bước đã trượt cẳng ngã từt xuống sông. Nếu ông đó không biết bơi, tất chết oan vì không ai cứu cả: lệ như vậy. Ông Nguyễn-tiến-Lãng, một nhân viên trong hội đồng chấm thi, lúc qua cầu biến thành một con tắc kè, bò lên cầu nhanh như chớp. Qua cầu rồi, ông hiện nguyên hình,

cười sàu nói: Khóe của con nhà nghè. Ông Tiếu cười rùa bơi qua. Ông Học thả một cái vây xuống, rồi niệm thần chú đứng lên như ông Không-minh-Không đời xưa vậy. Chỉ khác một điều là ông Không-minh-Không nhẹ, mà ông Học thì nặng. Vây chìm, ông Học vừa bơi vừa khóc bù-lu, bù-loa: Các ngài hãy trông gương tôi. Ông Lê-tràng-Kiều (có đánh số thứ tự) đứng trên bờ vỗ tay cười:

— Đáng kiếp, vây không chìm, tôi cũng dìm ông xuống.

Nhiều thí sinh trông thấy cảnh tượng ấy, chán nản bỏ về, đành chịu nhịn đói còn hơn. Ông Nguyễn-phan-Long đi ra đến nửa cây tre liền rút ỏ trong người ra một con dao rồi hết sức chặt cây tre làm đôi, vừa chặt ông vừa nói: Chia đôi nó ra. Tre gãy, ông ngã xuống sông. Hiện giờ, ông chưa lên được.

Ở trong trường thi

Ông Học, người còn uột, đứng rét run bần bật, gọi loa những thí sinh nào đã qua được cầu tre.

Thí sinh thứ nhất là ông Túy. Ông khom lưng bước vào, dáng rụt rè sợ hãi. Cụ Huỳnh-thúc-Khang quát to:

— Thẳng lưng lên.

Thí sinh Túy cố hết sức, nhưng vẫn không thẳng lưng lên được. Cụ Huỳnh-thúc-Khang:

— Bây giờ nói đi.

Thí sinh Túy:

— Bầu cụ, chúng tôi xin phép...

Ông Vĩnh gắt:

— Bầm với báo gì. Khéo lôi thôi. Ông định viết báo để làm gì?

Thí sinh Túy:

— Chúng tôi nhất định vào các báo giới để cải đổi những tạp hóa đồi kém, suy tồi của nền lý luận một ngày một xuất hành ra rất vô số:

Nhát dao Cạo trừng mắt:

— Thôi, tôi van ông đừng nói nữa, và xin mời ông xuất hành ra khỏi phòng thi cho.

Thí sinh Túy:

— Nhưng mà tôi đã đỗ tri huyện.

Nhát dao Cạo:

— Mặc!

Thí sinh Túy khom lưng vừa đi ra vừa nói :

— Lần đầu chúng tôi được cái hân hạnh nói trước mặt các ngài, có điều gì xuất hành, xích thố, xin các ngài bỏ đi cho.

©

Sau ông Túy là ông X... (xin dấu tên vì ai cũng biết). Thí sinh X... mau miệng nói ngay:

— Văn cụ Huỳnh-thúc-Khang già dặn và có khí phách, văn ông Vĩnh mạnh mẽ và khát triết, văn ông Phạm Lê-Bồng rực rỡ và kêu, văn ông Ngô-văn-Phú ly-kỳ và ý vị, văn ông Bùi-xuân-Học có hương vị đậm đà.

Nhát dao Cạo ngắt lời:

— Ông này ninh khéo..., ngạch báo giới không phải là ngạch của ông.

©

Sau ông X., là ông huyện Lưu-Chương. Ông Vĩnh hỏi:

— Ông có tài gì?

Thí sinh Lưu-Chương đáp:

— Tôi có tài viết văn làm cho độc giả say mê.

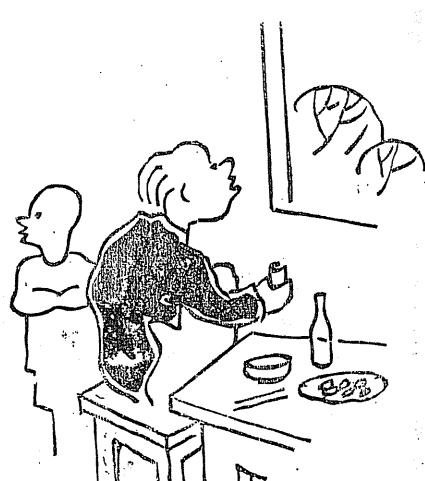
(Xem tiếp trang 8)

KỲ SAU

SÊ ĐĂNG

KẾT QUẢ THI

SƠ MÙA XUÂN



.. Ba, thu dọn lại...



TRẦN HỌ

Có một không hai
Rùng nhung là tên riêng mà các quý bà quý cô đã tặng cho Tiệm chính Bombay, 89 hàng Khay Hanoi, tưởng cũng không phải là quá vây. Hiện đã vè rất nhiều; Nhưng Kim cương, nhưng the đủ các màu, nhưng the toàn tơ, infroissable, bordeaux đủ các màu, thâm nhạt, nhưng Peluche may manteaux và capes, Laine chiné, Laine Longeo và đủ các hàng Gấm, Satin, Đoạn và nhiều hàng lụa nữa.

PHI-YEN
GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp
PHÚC LONG
43 RUE DES GRAINES/HANOI
KHUE PUBLIS STUDIO

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGƯA

MỘT HỘI MỘT THU YẾN

Vũ-Môn, người phì nộn, uy nghi như một quan lớn, vẻ mặt nghiêm trang như một bậc mệnh phụ và trung hậu như một nhà đạo-đức, ra trước tòa xin làm tội Nguyễn-Anh, người bạn đã phản mình.

Bầm quan tòa, tôi với hắn mở chung một ngôi hàng. Tôi giao tiền cho hắn lên Hòa-bình mua thô sản trên ấy để đem về bán rồi lại cất hàng ở dưới này lên. Bầm, tôi quá tin hắn ta, đưa cho ba trăm bạc, nhưng hắn đi thì thấy, mà về thì không. Xin tòa xét cho mà phạt những quân phản bạn để người lương-thiện dễ làm ăn.

Lời nói của Vũ-Môn trịnh trọng, đứng dắn như lời một ông biện-lý buộc tội. Lại thêm vẻ mặt dăm dăm, càng khiến cho người ta tin, người ta trọng.

Trái lại, Nguyễn-Anh, mắt ti hí, tai chuột, mặt choắt và nhọn, thoát trong ai cũng liệt vào hạng cò gian bạc lận rộn.

ÔNG CHÁNH ÁN — Nguyễn-Anh, anh có nhận tội không.

NGUYỄN-ANH — Bầm, con không lấy tiền của anh con ạ.

Cử tọa cười nhạt.

Ô. C. Á. — Còn oan gì nữa mà chối. Anh có buôn chung với Vũ-Môn không?

N. A. — Bầm có.

Ô. C. Á. — Ông Môn có đưa tiền cho anh không?

N. A. — Bầm có.

Ô. C. Á. — Anh có tiêu số tiền ấy đi không?

N. A. — Bầm có.

Ô. C. Á. (cười) — Thế là anh bội-tín rồi, còn gì nữa.

N. A. (mỉm cười) — Bầm... bầm số tiền ấy không phải của anh con.

Ô. C. Á. (ngạc nhiên) — Không phải của Môn, vậy của ai.

N. A. — Bầm là số tiền của anh con lừa được của người ta.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn lại con người có vẻ nghiêm trang, đôn hậu.

N. A. (vẫn mỉm cười) — Bầm, anh ta lừa của bà Bùi-thị-Hai 500 đồng và đã bị tòa xử vắng mặt cách đây hai tháng... sáu tháng tù ạ.

Ai nấy ngờ ngác nhín. Ông chánh án đương to hai con mắt rồi bỏ kính xuống lấy khăn lau. Ông biện-lý dụi mắt.

Vũ-Môn vẫn nghiêm trang, tuy nước da dồi từ màu hồng sang màu tro, giơ tay lên. Ai cũng tưởng ông ta khép Nguyễn-Anh vào tội vu-cáo nữa :

— Bầm... tôi xin... chống án.

Một tiếng cười. Ông biện-lý đứng lên:

— Xin tòa hoãn xử. Để tôi hỏi việc này đã. Tôi vừa hoãn, một người xen dầm chạy lại bắt con người trung hậu vào phòng biện-lý... để rồi đưa vào buôn chung với con người tai chuột trong nhà pha.

Tu Ly

TRUNG SỐ



INH và MÃN rủ nhau ngh
học vào hiệu Gô-da chơi,
vào chơi thôi chứ cũng
chẳng định mua thức gì.
trước bàn trả tiền, hai chàng ngày
người đứng ngắm cô Pháp lai thử
quý. Cô tươi cười hỏi Binh:

— Thưa ông, cái gì của ông ?

Binh nhìn MÃN. Cô kia hỏi luôn MÃN:

— Và ông ?

Thấy hai chàng lung-cuống, cô

mỉm-mỉm cười nói tiếp :

Chừng ông muốn mua mộ! sổ
phiếu thi xe đạp ?

Rồi cô mở lấp phiếu ra, bàn tay

tráng tréo cầm một tờ toan sé :

— Ông mua số này thì thế nào
cũng trúng. Số độc-đắc là một cái xe
mô-tô. Tay tôi sẽ may mắn lắm, già
có một đồng thời.

Binh tưởng nên trả lời một câu
tình tú:

— Tay cô sé cho biết bao nhiêu
người rồi, mà đều may mắn cả.

— Nhưng riêng phiếu này may-mắn
nhất.

Hai chàng chống lại sao nỗi cái nụ
cười thơm-thơ. Binh thì-làm hỏi
MÃN :

— Anh có tiền dẩy chút?

— Tôi chỉ có năm hào.

— Tôi cũng vậy.

— Vậy mua chung nhé ?

Tức thì hai chàng rồc cả túi dểm
đủ mươi hào lén miếng đồng xuông
trên bàn trả tiền, để đổi lấy cái cười
đủ hai hàm răng trắng nuột, và một
phiếu đánh số xe đạp.

MÃN không tiếc lời kỳ kèo bạn, kỳ
kèo cho đến hôm xem nhật-trình
thấy mình trúng số độc-đắc. Từ đó,
cố nhiên hai chàng không ai kỳ kèo
ai nữa. Binh toan đến ngay Gô-da
cảm ơn cô Pháp lai xinh đẹp. MÃN
cho thế là hơi lố, nên gạt đi.

Hai chàng đến linh xe mô-tô. Đứng
trước chiếc xe bóng loáng, hai chàng
sung-sướng như người... mới trúng
số độc-đắc MÃN hỏi Binh:

— Anh có biết lái xe mô-tô không?

Binh gật gù lờ phu :

— Còn phải nói. Đến xe ô-tô tôi
còn lái được, nữa là xe mô-tô.

MÃN buôn rầu ngâm nghĩ:

— Vậy thế nào ta cũng phải tìm
người để bán lại xe.

— Nhưng làm thế nào đem được
nó về bây giờ. Hay ta thuê xe bò kéo.

MÃN cười :

— Kia, anh đã quên rằng anh lái xe
mô-tô giỏi hơn lái xe ô-tô.

— Ồ nhỉ !

Sau khi đã hỏi người thợ máy ở
hang xe về các máy móc, Binh liều
cười xe cho chạy. Nhưng cái xe còn
mới lạ chưa quen chủ, nên nó bắt
kham chẳng chịu đi. Binh, MÃN dành
thay nhau giật nó về chỗ trọ học.

Sau khi Binh, MÃN đã giờ hết tài
hùng biện và đi khắp mọi nơi để tản

tụng cái xe quý, thì một người dội
Tây nghe bùi tai bằng lòng trả lại
hai trăm bạc nghĩa là chưa đầy nửa
số tiền thực giá của nó. Nhưng hai
chàng cũng mừng quynn bắt tay cảm
Ơn mãi người dội mà hai chàng coi
như ân-nhân của mình. Binh bảo MÃN:

— Với hai trăm bạc ấy, chúng ta
sẽ mời anh em chén một bữa thực
sang, rồi tặng một cái cúp ten-nit
thực oai, ê-xê-lê-ra.. ê-xê-lê-ra..

Nhưng trước khi được hưởng
những lạc thú ấy, hai chàng còn
phải chịu khó một lần cuối cùng giặt
xe tới một hiệu chửa xe ở phố Cửa-Nam
để người thợ máy ở đây soát
lại máy móc một lượt. Người dội hứa
hôm sau sẽ đem tiền đến dò láy xe.

Hôm sau Binh trở lại hiệu chửa xe
Cửa Nam để nhận tiền. MÃN đã đến
trước, Binh hỏi :

— Nó đâu ?

MÃN bĩu môi đáp

— Nó đã trả nên một đồng sắt nát.
Binh không hiểu, kinh ngạc ;

— Anh bảo lão dội ?

MÃN thản nhiên :

— Không, tôi bảo cái xe. Kìa anh
trông.

Binh ngầm chiếc xe mô-tô rùm rò
trong một xó :

— Anh chỉ nói đùa !

— Lại đâu nữa.

Người chủ hiệu phải buôn rầu
ra thuật lại sự rủi ro khi thay xe cho
Binh nghe, Binh mới tin là thật. MÃN
cũng trả ngầm đúng nghĩa tôi sự
rủi ro của bữa tiệc và cái cúp ten-nit.

— Nhưng không sao, dề tôi chửa
lại mới nguyên.

Binh gật :

— Mời nguyên ! Xe của tôi giá năm
trăm bạc mà ông làm ra nồng
nỗi như thế kia. Không được, ông
phải đèn tôi. Giá xe năm trăm bạc,
tôi chỉ lấy hai trăm thôi.

Chủ hiệu không có hai trăm và xin
đền bằng bốn cái xe đạp mới. MÃN
đã toan nhận lời, nhưng Binh nhặt

định không nghe, dời cho bằng được
hai trăm, không thì dì kiện.

Binh tưởng dịa dùa một câu để
chủ hiệu có sơ mà dền tiền chặng.
Chặng ngõ dừa quá hóa thực. Là vì
Binh, MÃN có một người ban làm
thư ký cho một ông thằng kiệu ở Hà
Thành. Người bạn ấy bảo hai chàng :

— Quan trạng của tôi cãi dâu được
đấy. Các anh chạy lầy ba chục, tôi
sẽ nói ngài cãi giúp các anh. Đèn hai
trăm à ? Năm trăm là it.

Chiều hôm ấy, Binh, MÃN mỗi người
gửi về nhà một bức điện tín khẩn
như sau này : « Gửi ngay tiền học ba
tháng tới, nếu không sẽ bị đuổi ».

Và hai hôm sau, mỗi người nhận
được một cái ngân phiếu ba chục
Món tiền học ba tháng lớp nhất trường
trung học Albert Sarraut ẩy lúc thi
trở nên liền giấy mực trạng sư.

Chủ xe tuy cũng thuê trạng sư,
nhưng ý chừng ông trại gãy còn kém
cỏi. Vì một năm sau, Binh, MÃN được
kiện.

Được kiện mà mất cho trạng sư có
gần trăm bạc, thành thử lãi nhũng
hở bốn trăm, vì tòa xử bên bị phải
đền bén nguyên đủ số tiền năm trăm.

Binh, MÃN suýt hôn thằng kiệu của
mình. Rồi hai chàng nhò ngay thura-phát-lại
đến hiệu chửa xe ở phố Cửa
Nam đòi tiền.

Một lát sau thura-phát-lại trả về.
MÃN mừng quynn hỏi :

— Nó trả tiền rồi chứ ?

Thura-phát-lại thản nhiên trả lời :

— Nó vỗ nợ đã ba tháng nay, và
hiện ở đâu không biết, vì không dề
địa chỉ lại.

Chiều hôm ấy Binh, MÃN vào Gô
da để di dường cắp mắt và cõi quên
nỗi phiền muộn trong lòng.

Sau một năm, cô Pháp lai ở bàn trả
tiền còn nhận được Binh, cái anh
chàng hay ngầm nghĩa mình. Cô ta
hỏi :

— Thế nào, năm ngoài ông có trúng
số không ?

Binh nhìu MÃN suýt té nước mắt.

— Có trúng, trúng số độc-đắc

— Trời ơi ! Trúng số độc-đắc ? Đã
bảo tay tôi sẽ phiếu may mắn lắm mà !

Khái Hưng



KTIEN

— Phiển là ! chẳng ngày nào là tôi không phải nhận ít ra cũng
một chấp vừa báo chí vừa thư từ.

— Ồi chà ! chắc bá làm gì to tát họ mới gửi tận thê ?

— Không, tôi là « phắc to » giấy thép...!!!

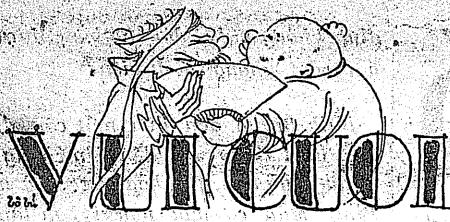
tuyệt nọc lậu giang

nắn ra chất giấy trắng-tắng, ăn đặc, uống rượu, thức khuya, lại thấy hình như phục phát. Cố người thận kém lại thấy hay đau lưng mỏi xương. Bệnh Giang còn
lại, thấy nỗi châm đốt như muỗi đốt, bắp-thịt thỉnh thoảng thấy rát-rật. Đó là những di-noc về những bệnh ấy chưa được khỏi hẳn, nên còn như vậy, nếu
không uống cho khỏi hẳn sau còn sinh ra nhiều chứng quái ác nữa. — Vậy bắt cứ nặng nhẹ lâu mới, dùng thử thuốc KIÊN-TINH TUYỆT NỌC LẬU GIANG, nhẹ
2, 3 hộp, nặng 6, 7 hộp là khỏi hẳn. 1\$50 một hộp. — Bệnh Lậu mới phát, mủ máu cường dương đau, tiêu tiện ít một, dùng thuốc lậu số 58, nhẹ 3, 4 hộp, nặng 6,
7 hộp là khỏi rất hẳn, 0\$50 một hộp. Bệnh Giang, nỗi hạch, phát sốt, qui đầu lở loét, dùng thuốc số 66, 0\$70 1 hộp, là hết nọc ngay, nhẹ 4, 5 hộp, nặng 8, 9 hộp.

BÁN TẠI NHÀ THUỐC

BINH-HUNG 67 phố cửa Nam Hanoi

Các đại lý : Mai-Linh Haiphong, Đặng-dinh-Chiến Việt-Trì, Phúc-Hung-Long Camphamine, Tiến Ích Thái-Bình, Kim-Lan Uông-Bí, Trần-bá-Quán Battambang,
Nguyễn-Hữu-Dzu Tuyên-Quang, Hồng-Điều Sóc-Trang ville, Trần-nguyễn-Cát 81 Charner Saigon, Viết-Kiều 59 de la porte Phnompenh.



Của B.M., Huế.

Đánh bạc

— Xin mời bác vào sòng.
Tôi xin kiểu a, tánh tôi ít thích
chơi cuộc may rủi.
Không phải may rủi đâu, bác a,
đây toàn là con bạc gian lận cả.

Của T. Phò, Hanoi

Giảng nghĩa.

THẦY — Sao lại dùng chữ « kim ô »
mà chỉ mặt trời?

TRÔ — Vì mặt trời tròn như chữ « ô ».

Của L. Sơn

Cái khẩu duối

Tặng ông Nguyễn-Vỹ

NGƯỜI MUA THỊT — Có lấy tôi bao
nhieu tiền cái khẩu duối và quả tim này?

CÔ HÀNG THỊT — Xin ông nấm hào.

— Ba hảo nhé?

— Những riêng « cái khẩu duối của
tôi » cũng đáng ba mươi nhăm xu rồi,
nữa là...

Của T. T. Tịnh, Huế

1. Lớp đồng ấu

Sau khi giảng bài cách tri « sự tuân
khoa », thầy hỏi — Lúc nào quả tim
đẹp mạnh, trò nào biết?

TRÔ A (sau tuổi, đứng dậy) — Lúc
ra đường con thấy gái đẹp.

2. Lý Toét bàn việc làng

Ra đình để bàn việc làm chùa, lý
Toét có bầy ra hai khoản phân minh
này : 1) phải phá miếu thần hoang để
lấy ngôi, gạch, rui và cột để làm chùa;
2) hãy làm chùa xong mới được phá
miếu thần hoang, vì linh vị chư thần
chưa có chỗ để.

Của T. T. T., Hanoi

1. Thi sơ học yếu lược

- 6 với 7 là bao nhiêu?
- 15.
- Thế 12 với 14?
- 30.
- Ai bảo anh làm tinh như thế?
- Cậu tôi.
- Cậu anh làm gì?
- Cậu tôi làm bồi ó-lèn.

2. Học tiếng ngoại quốc

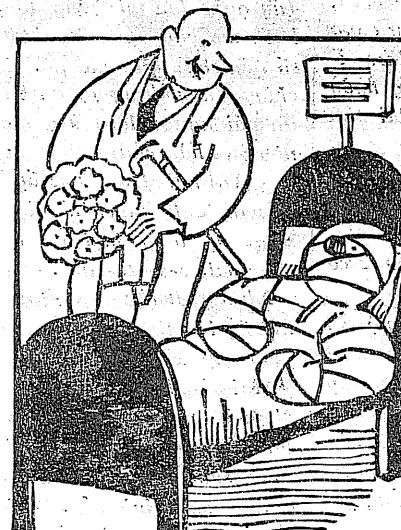
Một bà giàt con đi xin học vào một
trường tư.

— Tôi muốn ông dạy cháu một thứ
tiếng ngoại quốc.

— Xin vâng, bà muốn cho cháu học
tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Bồ-dào-nha,
tiếng Ý-dai-lợi hay tiếng Nga?

— Thế nào cũng được. Tiền nong tôi
không ngại gì cả. Ông cho học thứ tiếng
nào ngoại quốc nhất ấy.

NỤ CƯỜI NUỐC NGOÀI



— Hôm nay trông mặt bác đã hồng
hảo rồi đấy.

(LUSTIGE KOCLNER)



— Xuống ngay. Nếu ông muốn xem
đá ban thi ông trả tiền mà vào.

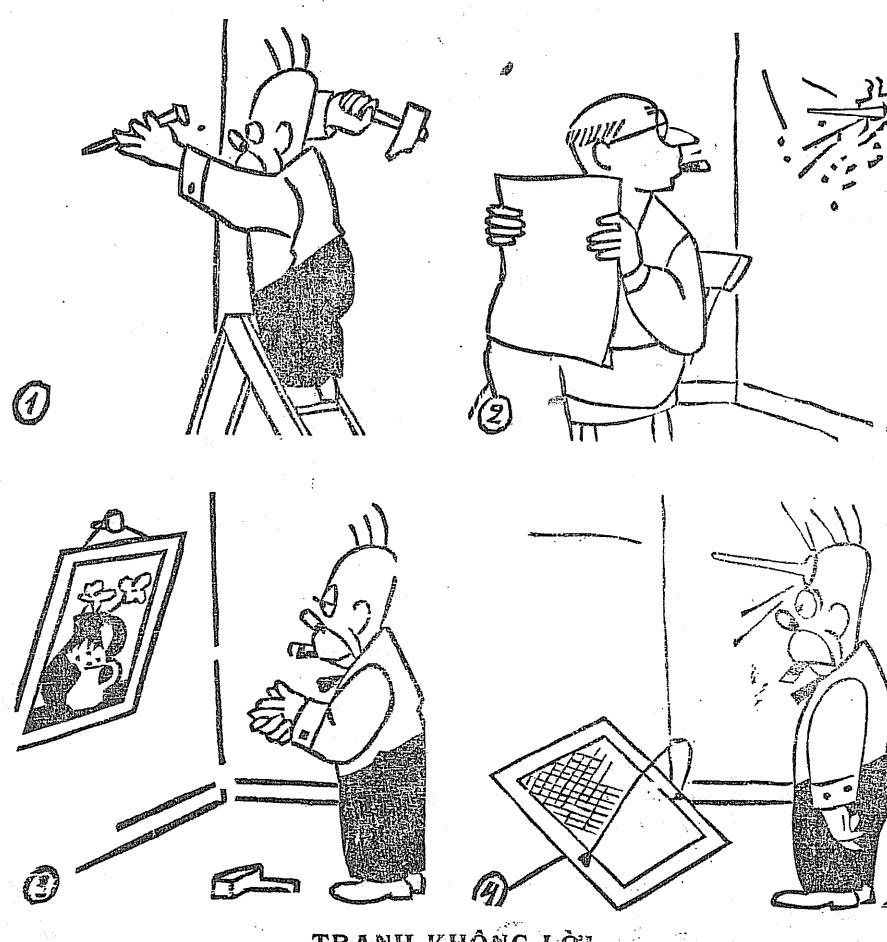
— Vào? Không dời nào. Tôi vừa ở
trong ấy ra : tôi là trọng tài.

(HUMORIST)



Đóng đinh vào cây để do sức trung lớn của trẻ con.

(DAILY EXPRESS)



TRANH KHÔNG LỜI

(SONDAGSNISSE STRIX)



AN KHỎE

THỈNH thoảng ta được xem những cuốn
phim ảnh thời sự có những bộ mặt
vui vẻ của những chàng dự cuộc thi ăn
dễ chiếm chức « quán quân ăn khỏe
thế giới ». Lần sau có một cuộc thi như
thế, chúng tôi sẽ yêu cầu cho sâu bọ dự
cuộc. Thực đó không phải nói rờn mà
choi đùa. — Như thế, cái giải kia chưa
chắc loài người chúng ta đã giật được.

Giáo-sư Haward (người Mỹ) có cho
chúng ta biết rằng, về « phương diện »
này, sâu bọ hơn người ta nhiều ; chúng
tiêu hóa đồ ăn rất mau. Riêng những
loài sâu ăn lá thì ăn rất nhiều và rất
phẩm ; chỉ chốc lát lại đi ra phân. Ông
cô thuật lại rằng, trong một khu rừng kia
bị một loài sâu tàn phá, tiếng phân sâu
roi xuống lá khô phủ dày mặt đất nghe
rào rào như một trận mưa mùa hạ.

Tầm, đến thời kỳ ăn dõi, ăn rất nhiều
lá đậu, công việc chăn nuôi rất vất vả
Một nhà nuôi độ vài chục nòng lăm mà ít
người làm thì lăm kinh hái đậu không kịp.
Người ta tính lúc ấy, số trọng lượng lá
đậu của một con lăm ăn trong một ngày
tốn hơn trọng lượng cả con lăm. Vậy
muốn xoá xanh cho đúng, ta hãy tưởng
tượng một người ngày ăn 70 cân thực
phẩm.

Còn phàm ăn như con chuồn chuồn
thì thiết tưởng không có giới hạn nào.
Ông Beulenmuller nói rằng chính ông đã
trông thấy một con chuồn chuồn ăn 40
con ruồi trong hai tiếng đồng hồ. Các bạn
thử bắt chước coi, thay vào số ruồi của
chuồn chuồn, các bạn hãy tạm dùng...
những con gà !

MỘT VĂN-SĨ TRÚ DANH

NĂM 1931, cả thế giới đã làm lễ kỷ niệm
nhị thập ngũ chu niên nhà văn hào
trú danh Léon Tolstoi. Ông qua cố ở nhà
một người xếp ga vùng Astapovo, một
nơi rất tĩnh mịch mà ông đã có ý chọn
để yên tuổi già.

Ở Nga, người ta đã tổ chức rất nhiều
cuộc viễn thuyết để ca tụng cái công
nghiệp lớn lao của ông mà hết thảy dân
Sô-viết đều sùng bái.

Chắc nhiều người chưa rõ rằng, sau
khi có cuộc đảo chính ở Nga, người ta
đã ấn hành 485 pho sách của Tolstoi ; đã
dịch một trăm bộ ra bốn mươi thứ
ngữ của Nga Sô-viết.

Công cuộc ấn hành ấy đã tạo ra được
mười hai triệu quyển ! Mà giá đình ông
Tolstoi tình không được hưởng qua chút
lợi quyền tác giả.

NHÀ KHÔNG CÓ ĐẦY TÓ

À nhà ông triệu phú Mỹ Herald Bran-
ton. Ông là người rất ghét những nơi
đô hội, đông đúc và đã tìm được cách ăn
ở hết sức đầy đủ, lịch sự của cái đời tối
tân, trong khi ông sống cô độc như một
nhà tu hành.

Ông đã làm một cái nhà mà ở đây ông
không phải cần đến đầy lố.

Muốn cai thuốc phiện, muốn chữa bệnh tình

PHẢI TÌM CHO ĐƯỢC THUỐC

THUỐC LẬU VÀ THUỐC GIANG-MAI

0\$20 một hộp uống khói rút nọc hàn, không công-phat, lợi sinh-dục.

0\$50 một hộp, thứ nước 1\$00 một chai, uống một liều thôi hút ngay, khỏe mạnh không sinh bệnh gì cả, di làm việc như thường.

XIN CAM-ĐOAN NẾU SAI LỜI TRẢ LÝ TIỀN

HỒNG-KHÈ

mới có thể khôi rút được. Nhiều người đã biết như
thê, chúng tôi cũng cam-đoan chắc với các ngài như vậy

Thuốc lậu và thuốc giang-mai 0\$20 một hộp uống khói rút nọc hàn, không công-phat, lợi sinh-dục. Thuốc cai thuốc phiện thứ viên
0\$50 một hộp, thứ nước 1\$00 một chai, uống một liều thôi hút ngay, khỏe mạnh không sinh bệnh gì cả, di làm việc như thường.

XIN CAM-ĐOAN NẾU SAI LỜI TRẢ LÝ TIỀN

HONG-KHE 88, ROUTE DE HUÉ, HANOI - TÉL. 755

Cá lâu dài ấy rất lạ lùng, huyền bí. Từ buổi sáng tinh sương là có người đến quét rác nhà thô. Nhưng khi ông dậy thì không còn ai hết.

Khi có một người khách bấm chuông gọi cảng, ở buồng ngủ ông có thể trông thấy khách, nhòe về một thứ gương phản chiếu riêng; ông có thể nói chuyện với khách bằng giấy nói và mời khách vào nếu ông muốn tiếp.

Trong buồng giấy ông Branton, có một bộ máy gửi vô-tuyến-diện và một bộ máy nhận vô-tuyến-diện để ông giao dịch với người thư ký riêng của ông, buồng giấy ở thành phố.

Cũng bằng vô-tuyến-diện, ông sai làm các bữa ăn; những món ăn đặt trên một cái bàn máy tự « ý » chạy đến nhà ông.

Nhà ở, các cửa đều tự đóng và tự mở. Đèn điện cũng vậy, cứ chập tối là bật sáng trung. Khi có bão, các cửa chớp tự nhiên đóng, là nhờ có những phong-vũ-biều.

VIỆC TÒA ÁN

THEO ông Gœthe, cứ băng vào những con số, ta có thể rõ việc cai-trị của một dân tộc ra sao.

Hãy ngó qua nước Pháp và giờ số thống kê những việc án hình năm vừa qua.

Những việc hình dám kém: 24.937 việc đối với 27.617 việc năm trước nữa, tức là kém đi 2.680 việc...

Những việc án tảng lén: tòa đã phải xử 41.426 việc, tính ra nhiều hơn năm trước 12.253 việc. Trong đó, một số lớn là về những « séc » không có tiền gửi ngân hàng.

Sau hết, một con số nữa đáng chú ý: về năm nay, người ta đã nhận được ở tòa án 120.000 lá đơn kiện!

Hẳn tòa án không bao giờ phải thất nghiệp!

N.H.N.

CÀU Ô

Xin việc làm

N° 102 — 19 tuổi, có bằng C.E.P.F.I., muốn tìm một chỗ bán hàng để lấy tiền có thể học thêm được.

Hỏi M. Thầu, 14, rue des Pipes, Hanoi — hay M. Hà duy Thìn, 64, rue de l'Hôpital, Thành Hóa.

N° 103 — 19 tuổi, có bằng C.E.P.F.I. hiền lành, thực thà, muốn tìm một chỗ dạy học ở Hanoi để có thể học thêm được.

Hỏi M. Chênh, 14 rue des Pipes, Hanoi.

HỘP THƯ

Ông Phung-Chi-Mòn — 49 Sr Antoine Bâi « Giác Mộng Xuân, đầu năm cũi Ba Ech » nhận được rồi, nhưng không thể đăng được, vì lẽ gì mong ông hiểu lấy! Nhưng ông cứ cố....

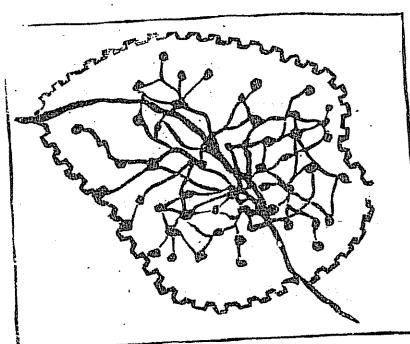
ĐI TÂY

của LANG DU

(Tiếp theo)

Di chơi bằng xe điện hầm, có cái cảm-tưởng như đi chơi dưới địa-ngục hay dưới âm ti có đèn điện.

Đi xuống đáy vừa rẻ tiền lại vừa không phải đánh đồng thiếp. Cứ

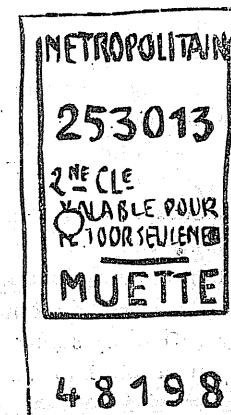


việc bỏ bảy xu rồi chui xuống. Chui xuống rồi ai muốn ở lì dưới ấy cả ngày cũng được. Nếu thò đầu lên là hỏng, lên rồi mất toi bảy xu ngay.

Vì thế, nên ai cũng vậy, có đến nơi rồi mới thò đầu lên cho khỏi phi. Những ông có tính hà tiện, lúc đến nơi khi thò đầu lên, trông rõ có vẻ tiếc tiền. Tôi cũng vậy. Nhưng hôm nào trong túi chỉ có độ gần

một quan, tôi lấy ngay một cái vé, rồi xuống ở lì dưới ấy mấy giờ đồng hồ để ngắm phong cảnh cho quên cái đói. Phong cảnh đây là phong cảnh ở trong xe, chứ ở ngoài thì tối om. Thứ nhất là những giờ thuyền đi làm về, nhất là các cô thuyền. Minh tha hồ chọn; tuy bụng đói, nhưng thấy cô nào đẹp là đi theo đường cô đó. Nhưng đến lúc cô đó lên trên là mình băn-khoăn lạ. Không lên thì mất một cái đẹp mà lên thì tiếc cái vé... Tôi dành lui xuống vậy, rồi lại đi cò bö cò bắt tìm cảnh đẹp khác để khuây đói.

Có lăm ga tên rất ngộ: thí dụ như ga Muette (lạm dịch là ga câm),



ga nhà tù Bastille, ga Lyon (lạm dịch là ga sư-tử). Trước khi đâm đầu xuống hầm, phải xem bản địa đồ để ở ga; trông bản địa-đồ bối rối như mạng nhện sau trận mưa rào. Lấy ngón tay lần theo các đường xe y như bói quẻ vậy. Vui nhất là những lúc mình xem địa-đồ, có một cô đẹp đứng ngay cạnh cũng lấy ngón tay lần theo các đường xe như mình. Hồi truyện cô ta một vài câu băng qua, mà không bấy cô ta đáp lại, và thấy vẻ khinh-khỉnh thì mình nghĩ ngay cách bảo thủ. Cũng không khó gì: Lấy ngón tay chỉ

HÃNG

C. P. A.

Chuyên môn làm quảng cáo về mọi phương diện. Tổ-chức và xếp-đặt theo lối mới. Chắc-chắn là nhanh chóng và kết quả mỹ-mản. Nhiều sáng-kiến hay về lối quảng-cáo bằng **tàu bay**

Xin mời đến thương-lượng hay biên tho về tòa báo cho:

M. Nguyễn Trọng Trạc

Directeur

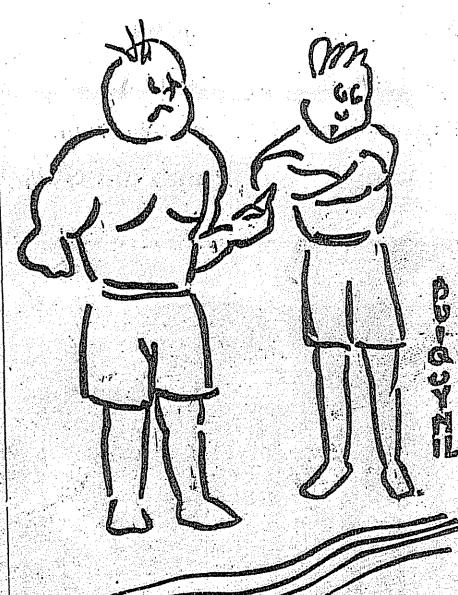
du Comptoir de Publicité Artistique

vào ga câm, rồi nói to lên, cô ta sẽ hiểu ý ngay. Có cô vì câu nói xâu-xa ấy, mà phải mỉm cười rồi bắt truyện. Có cô tìm cách trả lời, cô ta chỉ ngón tay vào nhà tù Bastille rồi cũng nói to lên. Ý cô ta muốn bảo nhã minh rằng: Chạm vào tôi thì tú ngay. Tôi cũng hiểu ý và liệu mau mau lấy vé chui xuống hầm: độn thô.

Có một lần gặp hai vợ chồng nhà kia đứng bên cạnh xem địa-đồ. Hai vợ chồng tối cả mắt mũi. Tôi tức mình muốn rửa mắt bà vợ, bèn chỉ vào ga sư-tử nói thật to. Phiền một nỗi, bà vợ là người Tây nên không hiểu câu nói của tôi. Bà vẫn mắng chồng rỡ ràng hơn sư-tử Haddong.

(còn nữa)

Lang Du



Tôi ăn nhiều thịt lăm mới được khỏe như bò thê này chừ.

— Thế sao bữa nào tôi cũng ăn cá mà vẫn không biết hơi.



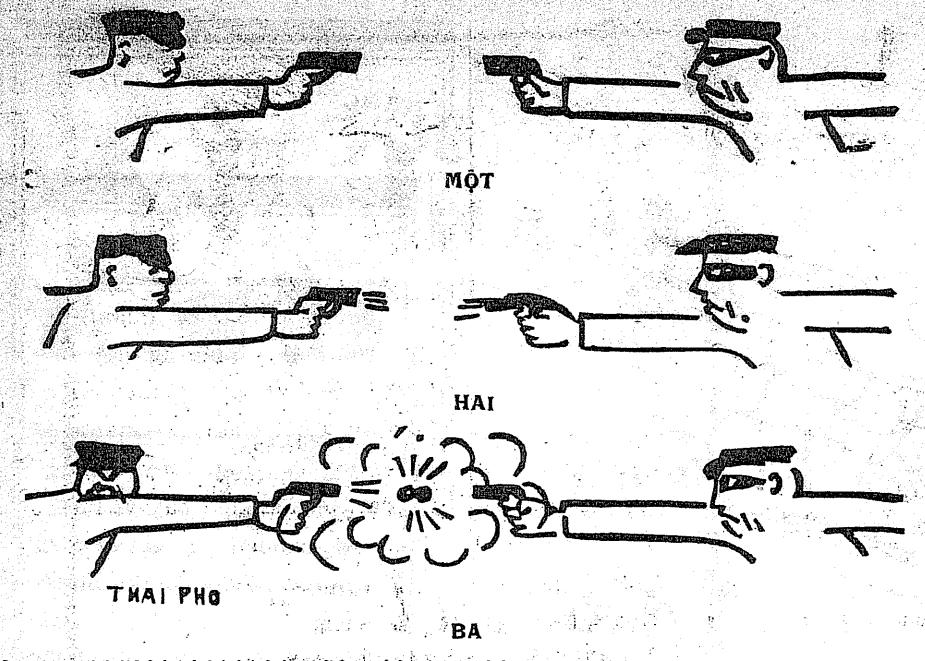
SỮA NESTLÉ

= Hiệu con chim =

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v.v.
Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MĀN





DÁ VỌNG PHU

(KINH TẶNG CÔ TÔI : BÀ GIÁO LẠN)

Nắng chiều soi dã ra vàng
Trên non còn một mình nàng tro vơ.
Ấm con nhìn cõi mịt mù
Mong chồng biết đến bao giờ nới thòi.
Đợi tròng đứng mãi chân trời
Gió mưa mòn dùn thán người rêu leo.
Ta đi tìm tăm tinh yêu
Đến đây thấy cảnh ra chiều đau thương.
Cỏ cây lặng lẽ mờ màng,
Rừng xanh ôm-ấp bóng nàng lè loi.
Suối than-thở dưới chân đồi
Mây chiều ngắt ngắn bên trời say mê.
Ta còn cảm động lâm-li
Lệ đâm điểm ngọc trên mi mắt nàng.
Lòng ta phút chốc mềm mang
Tim ta thốn thúc với hàng lau sờ.
Lại gần chân bước hững hờ
Mải nhìn ngắm lè người xưa lạnh lùng.
— Không, không giọt nước sương
Vô tình được cành má hồng dò thòi.
Lòng mong mỏi đã lâu rồi
Đến nay mắt đá bao đời đã khô.
Chỉ còn tiếng gọi mờ hờ
Vẫn vơ với gió chiều thu trên ngàn.

Phạm Đình Tân

DI XEMI THI VAO NGACH «CAC BAO GIO'I»

(tiếp theo trang 3)

Nhát dao Cạo nói tiếp:
— Như khi ông cho người ta uống rượu vậy.
Thí sinh Lưu-Chương:
— Tôi lại có tài biết đánh vào chỗ yếu của độc giả.
Nhát dao Cạo nói tiếp:
— và của dân quê nữa. Ông này khá, cho đỡ.
Thí sinh Cung-dinh-Vận đến chậm, ông không qua cầu tre, nhảy từn xuống sông bơi qua một cách rất nhanh chóng.
— Ông có tài gì?
— Tôi sẽ là một nhà phóng viên. Tôi sẽ điều tra về các vụ cướp và sẽ khám phá được nhiều cái bí-mật như Lê Phong vậy.
Nhát dao Cạo mỉm cười:
— Ông này sẽ trở nên một nhà làm báo tốt. Nhưng xin ông cứ để tâm đến việc điều tra các vụ cướp cho. Tôi sẵn lòng cho ông mượn con dao cạo của tôi để di bắt cướp và để gọt dầu cướp.
Ông Cung-dinh-Vận sung sướng bơi lên bờ.
Ông Nguyễn-Hy, tuần phủ, bước vào. Cụ Huỳnh-thúc Kháng ngạc nhiên:
— Ông đòi lẩn luring vào đây?
Thí sinh Nguyễn Hy:
— Tôi đỗ kỹ sư điện.
Cụ Thúc-Kháng:
— Tôi không thấy liên lạc gì đến việc ông ra làm báo.
— Tôi cũng không thấy liên lạc gì. Nhưng tôi nghĩ đỗ kỹ sư điện ra làm quan được, thi ra làm báo cũng được chứ sao.
Nhưng hội đồng chấm thi không cho ông đỗ. Ông đi ra vẻ mặt buồn rầu:
— Thế là người điện.

Ông Trần bá Vị bước vào:
— Tôi đã từ chối hướng đạo sinh, muốn ra làm báo.

Ông Học và ông Phú cùng hỏi:

— Ông có biết viết văn?

Thí sinh Vị đáp:

— Nhờ ơn hai chính phủ, tôi cũng như hai ông.

Nhát dao Cạo liền cho nốt 0/20. Thế là ông Vị đỗ và được bổ-nay làm chủ báo.

Ông Trần-Trinh-Huy tức Ba Hùy bước vào tì với ông Trần-bá-Vị. Cụ Kháng hỏi:

— Ông có biết viết?

— Bầm không.

— Ông biết đọc?

— Bầm không.

— Thế ông biết gì?

— Bầm không biết gì cả.

Nhát dao Cạo phê:

— Có thể làm một chủ báo giỏi ngang với ông Lê Cường, và ông Nam-Ký, cho đỡ.

Nhật, Nhi Linh

PHONG HÓA VIẾNG BẠN LOA

Thân ơi!

Vận vay gấp thời phất tốc, đang mở máy mở mặt với đời.
Mòn LOA phút chốc bit bưng, nay lặng tiếng im hơi, đoạn kiếp.
Vừa chẵn hai năm nghiên bút, ngày dài tháng rộng tưởng thợ côn dài,
Giờ giang nửa kiếp tài hoa, phận mồng duyên hèn, không ngờ bị diệt.

Nhớ bạn xưa:

Tình nết xuề xòa,
Hình dung tốt đẹp
Rì rầm ra tuồng,
Chua ngoa đến khiếp.

Trẻ chẳng tha, già chẳng thương,
Bụt cũng trông, sư cũng phiết,

Chuyên nghề vẽ «gà», binh bóng,
kiếm ăn quanh mây d'may ngài.
Sở trường tìm vết bời lông, xiên vỏ
ngot những phương mặt met
Tranh gái lõa tươi như hoa... cái, tay
Côn-Sinh vờn khéo lảng-lơ.
Truyện thơ ngồi nở tựa ngô rang, mép
Tư-Hái nói tron xoén xoé.
Ngài phủ Thận đã từng phen tim ruột,
lôi ra tòa đòi rửa giá, rửa danh,
Cụ chủ Thành cũng lắm lúc chau mày,
khó bắt nét được vào khuôn pão phép.
Nỗi nang vào mặt sỏi sành,
Viết lách cung ra tay đaih thép.
Bạn trẻ trung nhiều kẻ mến ưa,
Phương đạo-mạo lắm người thù ghét.

Thương thay!

Oan trái vì đâu?

Tội tình chẳng biết!

Ngần ngại lòng những sót sa,
Ngâm nghĩ tình càng thống thiết.

Vừa hôm nọ :

Phát phở bộ cánh loẹt lè,
Nhi nhảnh nụ cười toe toét.

Ngày xuân dù dở, nhiều cuộc thú vui.
Vận hạn thỉnh linh, đến ngày vĩnh quyết.
Ngoài ngán nhẽ, vì ai xung xuất, đem
đáy oan tác họa, đất bằng làm nồi
phong ba,
Ngậm ngùi thay, đầu bạn ăn năn, giặc
lòng đái tội lập công, trời hối, vẫn tiêu
sự nghiệp.

Ôi thoi!

Phận chúng chênh-vênh đầu đắng, sống
chỉ bắp bến,
Thân «loa» chim nồi giữa giòng, thac
đánh thương tiếc.

Giãi khúc can tràng,
Tỏ lời tâm huyết,
Bạn có khôn thiêng,
Lòng này soi xét.

Kiếp này đã lỡ, thời thoi đợi lúc luân
hồi,
Đời khác còn mong, rồi sẽ có ngày tái
hiệp.

Ô hô! Ai tai!

Tú Mô

(Viết ngày mồng một tháng hai năm Bính-tí)



— Con ở lớp học đứng thứ mấy?
— Ở lớp con không đứng, con ngồi a.



CAO BỐ-PHỐI LẠC-LÔNG

SỐ 1. PHỐ HÀNG-NGANG. HANOI.

CHỮA CÁC BỆNH-HO
BỆNH-PHỐI VÀ BỐ-PHỐI
CÓ BẢN CẨM-PHÁP.
VÀ NGOẠI-QUỐC.

Chữa ngoài dùng rủi răng, trị trúng
đục phổi chống nhuатель ăn giòn

CÁC BÀ ĐAU T'

Nếu các bà bị mệt, trong bong

1º) Hu trê tử cung — 2º)

3º) Nhiễm độc tử cung — 4º)

Dùng nhiều thuốc rời mà không khỏi. Nay muốn
thi trước hết các bà hãy lại hay viết thơ về lột
của chúng tôi tặng không. Nhiên hậu các bà hằng
bịnh được khôi rứt không hề trở lại.

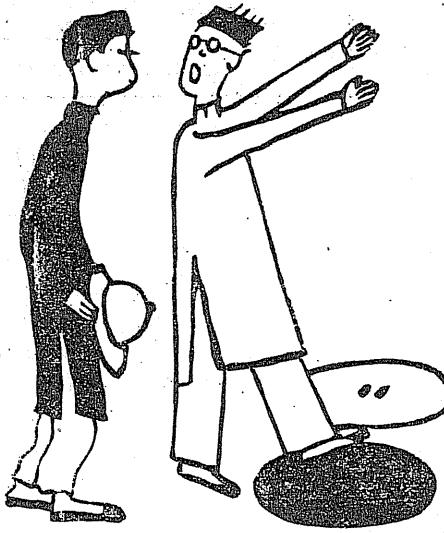
Giám xin khuyên nhủ mệt đói lời!!! Mỗi

VÔ - VĂN - VÂN DƯỢC PIG

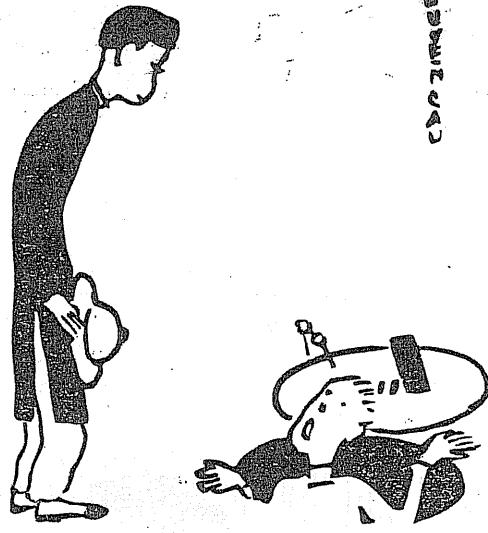
Chi-cục HAIPHONG
103 Boulevard Bonnal
Tél. 248

Tổng đại-ý HANG
TÀI-LUÔ

17 Maréchal



NHÀ ĐẠO ĐỨC — Khi ta làm một việc gì
chính đáng, thì ta cứ thẳng mà tiến,
không sợ nhầm đường lạc lối...



... không sợ sa vào nơi hang sâu
vực thẳm!!!!

TỰ' VỊ NHÂN VẬT

SỐ 8 VŨ-CÔNG-NGHI

Câu trúng giải :

Một ông ký giả trong
làng báo... nay đã về hưu.
Ông đã có công dịch Hôtel
de ville ra khách sạn thành
phố.

Dinh Vi, Huế

Một câu khác :

Một nhà làm báo có tài,
lại thích « xoay » ra làm báo.
Nhưng ông hơn các bạn
đồng nghiệp, vì đã chiếm
được giải quán quân về
môn chạy... rật lùi.

Diễn Giả Hanoi

SỐ 9 BÙI-XUÂN-LINH

Câu trúng giải :

Ở nghị viện thì ông là
trưởng tuần kiêm nghị viên,
còn ở nhà thì ông lại là
nghị viên kiêm trưởng
tuần.

P. Quảng-Vân

Những câu khác :

Nghị viện không có ông
thì được, nhưng làng không
có ông thì không xong :

Bảo Trúc Sơn, Thái-Bình

Thích đeo bài ngà và vạn
áo gấm đi đêm (di tuân).

Cung-hi, Thái-Bình

Một người ban đêm làm
việc cho làng rất mẫn cán,
đã lâu không ngủ, bây giờ
muốn vào viện để bù lại.

Lưu-vân-An, Gia-lâm

Người có cái trọng trách
giữ việc tuần phong trong
viện để các ông nghị khác
được yên dạ ngủ kỹ.

P. Q. Châu-Thân và N. Đ., Thái-Mai

hạt đậu đơn

Dịch chữ.

Báo Học sinh số 1, « Việc làm
của H. S. » :

... Tóm lại, Học Sinh tuần báo
là cái dấu ngang giữa gia-dinh với
học đường, và hơn nữa, với xã
hội....

Cái dấu ngang giữa gia-dinh
với học đường là cái quái gì ? Ý
hắn H. S. T. B. muốn dịch chữ
« trait d'union » của Pháp. Nhưng
trong chữ đó có nghĩa là liên lạc,
còn trong cái « dấu ngang » của
H. S. T. B. thì không có nghĩa
gì cả. Nghe nó ngang lầm.

Không nên lòe.

Đóng tay số 11, bài « Chiếc
Normandie » :

... Chỗ được hai nghìn hành
khách, ấy là không kể các quan
tầu và thủy-thủ, với 187 tên đầu
bếp, 9 người làm lợn, 10 người
làm bánh mì, mỗi người đi tàu lại
đeo thêm 16.000 cân thịt, 7.000 con
gà, 70.000 quả trứng....

Nếu mỗi người đi tàu lại mang
thêm từng ấy thứ thì không biết
để vào đâu, và mang đi làm gì
mà mang lầm thế ?

Cũng bài ấy :

... Phòng này có một cái lò điện
dài 17 thước. Chứa tới 56.880 cái
đĩa, 14.000 thia, 150.000 khăn
bàn...

450.000 cái khăn bàn ! Bàn đâu
mà nhiều vậy?

Cao thấp.

Tiếng chuông sớm số 18, « Gương
nhân quả » :

Trong khu vườn rộng, dưới
bóng cây cao, như thanh tùng,
bách diệp, như thưoc dược, hải
đường...

Cây thưoc dược cao lăm thì
độ một thước. Muốn hưởng bóng
mát cây đó, tất phải là một
người lùn.

Mắt lọ.

Tân Văn số 76, « Tình duyên đến
đó... »

... Ai nhìn kỹ sẽ thấy trên mặt
Quyên lúc nào cũng ẩn một nét
vui mừng kin đáo, dấu thêm một
lần môi chum chip cười...

Áy là lằn môi dấu thêm vào đó
(dấu ở chỗ nào ?), còn khi khác
thì chắc hẳn nó không có đó.

Con mắt nói.

Cũng trong bài ấy :

... Ai nhìn kỹ dùm cặp mắt
người bạc mạng ! Có phải chẳng
từ đấy bay ra biết bao lời thề
thảm, biết bao nhiêu tình thống
khô...

Chắc những cái đó nó bay ở
mắt ra như những con bướm
bướm.....

Ai hiểu ?

Cũng bài ấy :

... vẻ đẹp tự nhiên của cô gái ở
vườn, nhìn ngắm chàng sơ lầm
lớp phấn son nó mà con mắt kẽ
chẳng từng quen phán biệt được
hạng người trâm anh đức hạnh,
hoặc lảng lơ, trắc nết...

Có một điều chắc chắn là
chẳng ai phân biệt được tác giả
muốn nói cái gì ?

Nhat dao Cao

BÚC TRANH TIẾN

(DUYÊN BÍCH CÂU)

TRUYỆN DÀI BẰNG THƠ CỦA THỂ LƯ
(Tiếp theo số 170)

Đôi mắt như deo vẻ dịu dàng
Của lời Yên Ủi, của Tình thương
Xuống lòng con trẻ đam mê sớm,
Khiến nỗi ưu tư cũng nhẹ nhàng.

Tưởng đâu dưới bóng từ-bi ấy,
Một vị tiên nga lộng lẫy hình.
Ai ngại cho người đau khổ quá,
Hiện lên trong khói lửa rung rinh.

V. KHẮN NGUYỄN

Ôi ! nỗi khoan khoái của lòng cay cay !
Uyên hai tay, nâng trái tim thôn thức
Như dâng lên... dâng tới cõi minh mông
Tới đôi mắt nhu-mi chan chứa vẻ khoan dung.
Chàng đem cả nỗi riêng còn sỏi nỗi,
— Bao ân hận, với bao nhiêu sầu tủi
Với bao nhiêu điều ước nguyện của tâm can—
Mà gửi trong một tiếng than van ...

Rồi tha thiết, nỗi nùng, Uyên thăm gọi :

« Nhan sắc anh linh ! Bồng-lai nương tử hồi !
Ôi ! khách ngàn năm trên chốn tuyệt vời xa !
Có phải chàng đã thấu biết lòng ta ?
Than ôi ! Than ôi ! lòng ta non nớt
Đã mang nặng cả bầu trời bát ngát
Của tình yêu ! — Ta mê mải, ta ước mong,
Ta muốn thả hồn say trong những vị say nồng :
Ta muốn đắm trong hồ yêu-dấu mãi !
Ta vẫn biết, hồi tiên nga êm-áy,
Tình nhân gian đầy những thú chua cay.
Nhưng trái tim ta, ta muốn phó trong tay
Của giai nhân dịu dàng hay tàn ác
— Tay mơn trớn cho lòng ta hoan lạc
Hay dầy vò cho nặng vết thương sâu —
Ta khát khao cả những nỗi hòn đau
Nỗi oán giận trong tình duyên khe khắt :
Ta không muốn cho lòng ta lặng ngắt.
Nhưng trần gian toàn kẽ hững hờ !
Mà nỗi tình dạy nỗi trong lòng thơ
Riêng có khách ngàn mây trông thấu rõ !
Tiên Nga ơi ! Hồi Lòng Nhán vô độ !
Nghe lời ta ! Run rủi kẻ đa tình !
Dẫn lòng ta tìm thấy cặp mắt xanh.
Cho ta biết rằng trong đời tro troi
Vẫn có kẻ, cũng như ta, chờ đợi
Một tấm lòng tha thiết sự yêu đương...»

(Còn nữa)

Thể-Lữ

Đ' CUNG !!!

g bõng đau tử cung :

2º i thương tử cung

- 4º oai thương tử cung

uốn o cản bịnh ra sao ? điều trị cách nào ?

về lốt cuốn : « BỘ MÁY SINH SẢN »

và hàng thuốc, chỉ tốn ít tiền có một lần,

Món phúc gặp thày gặp thuốc !!!

PNG — Thudaumot

ý HANG
LUOT
échal

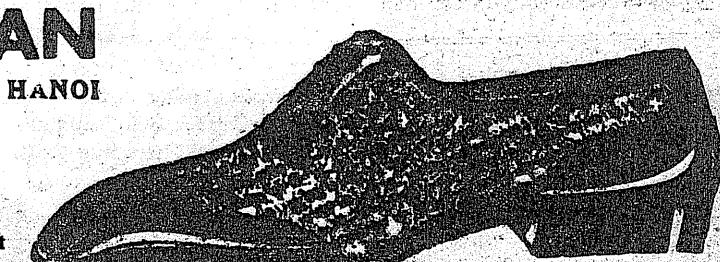
Chi-cục HANOI
86 Rue du Coton
Tél. 98

Giày kiều mới mùa bức 1935 bằng vải « Thành Hồi »
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu :

VAN-TOAN
95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HANOI

có nhiều kiều khác nhau rất đẹp và là mất
chưa đầu cũ. Có catalogues gửi đi các tỉnh

giá mỗi đôi từ : 3\$50 trở lên



MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo)

THUA ông Lê Phong... Có lẽ những việc xảy ra hôm nay mà trong đó lúc nào ông cũng thấy có tôi, đã làm cho ông tưởng tôi là một người kỳ quặc lắm. Nhưng đó là vì ông chưa hiểu... sẽ có dịp tôi xin nói rõ cho ông biết mọi điều. Còn bây giờ thì chưa thể được. Tôi hiện đang có trăm nghìn cái lo, cái sợ, quanh minh toàn thấy những sự kinh khủng, không biết rỗi chính tinh mệnh tôi có toàn vẹn được...

Phong bỗng hỏi một câu đột nhiên:

— Lúc này, ở trường cao-cấp, có cũng lô sọ thế phải phòng?

Người thiếu nữ dương mắt nhìn Phong:

— Ông muốn hỏi lúc ông tìm được cái kim tiêm ư?

— Phải. Lúc chiều. Mà cô cũng biết tôi nhận được cái kim tiêm? Cái kim tiêm hung thủ dùng để giết người...

Mai Hương thản nhiên thưa:

— Vâng, vì tôi thấy ông chăm chú xem, rồi bỏ vào trong một cái phong bì nhỏ.

— Thế cô có biết cái kim ấy ở đâu mà đến không?

— Ông vừa nói là của hung thủ dùng để giết người

— Mà hung (Phong trông thẳng vào mặt người thiếu nữ) cô có biết là ai không?

Mai Hương se sệt thưa:

— Sao ông lại đem cái ấy hỏi tôi.

Phong nghĩ thầm: « Ô, có lẽ nó giả vờ khéo được đến thế ư? » Rồi anh nói:

— Là một người cầm máy ảnh. Phải, cái máy ảnh ấy chính là một thứ máy bị hiềm tinh xảo, dùng để bắn cái kim tiêm trong có thuốc độc. Cô hiểu chưa?

Người thiếu nữ lắc đầu thở dài ra ý không thể hiểu được. Phong cố định xem trong đôi mắt kia có vẻ hốt hoảng nào không, nhưng lúc đó chỉ thấy hình như thoáng qua thứ ánh lửa vui vẻ.. Cô ta mỉm cười và nói:

— Ô! Ông đoán tài nhỉ. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu sao ông lại đem việc ấy hỏi tôi....

○

X. NHỮNG TRUYỆN KÍN CỦA CÔ MAI - HƯƠNG

Người thiếu-nữ nói rồi lại mỉm một nụ cười buồn, đôi mắt dịu dàng nhìn Lê Phong long lanh như làn suối trong cát nắng ơi.

Phong vẫn nhìn cô ta một cách ngờ vực nghiêm khắc, nhưng lòng phân vân như người không biết xử trí thế nào cho phải đàng. Một lát, anh chợt hỏi một câu, cố ý làm cho người thiếu nữ lúng túng:

— Từ lúc này đến giờ, cô chưa nói rõ cô vào đây làm gì?

Cô ta trả lời:

— Đẽ... được gặp ông.

— Sao lại đẽ gặp tôi?

Cái vẻ nhanh nhẹn lại hiện ra trên mặt Mai Hương:

— Vì tôi muốn được gặp ông, mà, nếu tôi đoán không sai, hình như ông cũng muốn thế?

Phong khó chịu, lại sẵng tiếng hỏi:

— Thị giờ của tôi ít lắm, cô nên nói vắn tắt cho. Phải, tôi muốn gặp cô thực, muốn gặp cô đã lâu, mà gặp bằng cách khác hây giờ nhiều...

— Nghĩa là?

— Nghĩa là... Nhưng có lẽ tôi không phải là người cho cô chất vấn. Vậy tôi hỏi: cô đến đây có ý gì?

Người thiếu nữ chừng muộn đáp lại bằng một câu ranh mãnh theo thói

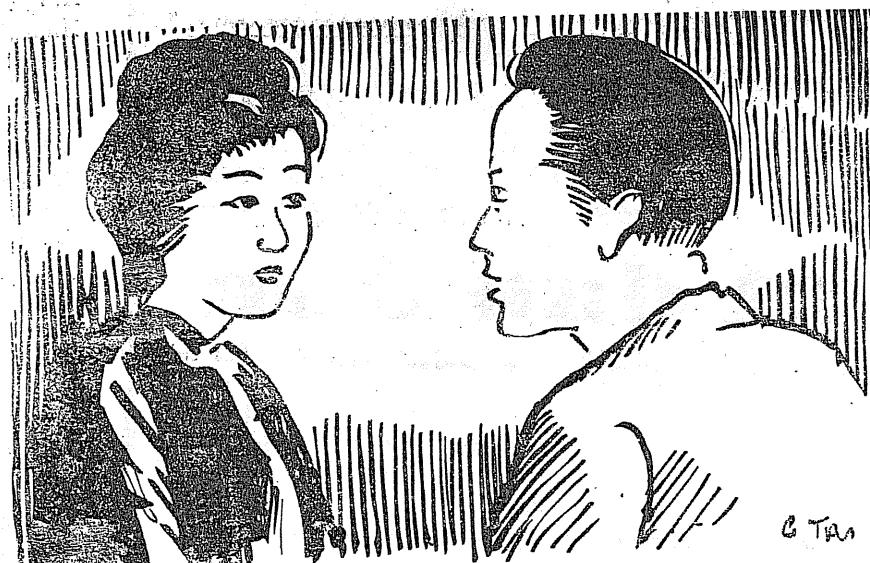
Người thiếu nữ vẻ mặt rất thản nhiên, nhắc lại lời Phong:

— Một tay đàn bà?

— Phải, một người đàn bà. .. một người thiếu-nữ, giảo quyết,nhan sắc..mà người thiếu nữ đó, thưa cô Mai-Hương, chính là..

Mai Hương mỉm cười:

— Chính là tôi? Chính là người ngồi trước mặt ông? Thưa ông Lê Phong, lúc này có lẽ là lúc nên suy nghĩ chu đáo nhất. Vâng, tôi xin phục tài ông lắm. Mà không phải chỉ riêng có lần này, vì tôi đọc báo, biết tài và nhất là biết tiếng ông đã lâu. Nhưng xin ông cần thận hơn chút nữa. Một người mà ông nghĩ là tòng phạm trong vụ quan trọng này không khi nào



C覃

quen của cô ta, nhưng thấy sắc giận của Lê Phong, mới thong thả đáp :

— Thưa ông, tôi đến đây, như lời tôi đã nói vừa rồi, là vì tôi muốn được gặp ông, nhân thê để cho ông khỏi phải nghĩ ngờ theo đuổi tôi mãi. Có lẽ những cử chỉ tôi trong việc án mạng vừa rồi đã làm ông phải ngạc nhiên nhiều lần. Có lẽ ông nghĩ tôi nhiều điều quá đáng nứa.. Nhưng, nếu ông biết rõ, ông thấy rõ đầu đuôi câu truyện cũng như tôi, thì chắc người thiếu nữ mà lúc nào ông cũng thấy quanh quẩn ở gần ông, chỉ là một người... như mọi người khác. Mà nếu một vài việc riêng không bắt tôi phải có một vài cử chỉ khác lạ, thì ngay từ lúc đầu, ông đã coi tôi như một người bạn, chứ không phải là một kẻ thù...

Phong chỉ trả lời:

— Xin cô nói vắn tắt cho.

— Thưa ông, câu truyện của tôi lôi thôi lắm. Đem kể rõ ra đây sợ làm mất thi giờ của ông nhiều quá... Còn bây giờ...

— Không. Tôi cần phải biết.

— Trước hết ông hãy cho phép tôi hỏi mấy điều đã. Ông đã thấy mạnh mẽ nào trong vụ ám sát Trần-thế-Đoàn chưa?

— Tôi tưởng đã tìm được những đầu mối chính có thể dò thấy được nguyên-ý vụ này. Mà chậm lầm chỉ mai kia, tôi đã có thể bắt được bọn hung.

— Mai mai kia ư?

— Phải. Vì bọn này quả quyết lắm. Trong bọn có những người học thức nứa. Mà nhất là có một tay lạnh lạt, nguy hiểm, táo tợn; một tay... đàn bà...

dám tự dẫn mình đến trước một người có tài trinh thám như ông. Trừ ra khi người ấy là một nhân vật giảo quyết như bọn gian ác bên tây, hay trừ khi là nhân vật trong truyện tiểu thuyết...

Phong cau mày nói tiếp:

— Vânhai là khi người ấy là Mai-Hương.

— Thế nghĩa là ông cho tôi là thứ nhân vật đáng phục ấy ư? Không! Tôi không được cái hân hạnh đó. Ông chỉ mới dò được tên tôi thôi, ông chỉ mới biết tôi là Mai-Hương thôi, Nhưng nếu ông điều tra kỹ càng hơn, ông sẽ biết rằng Mai-Hương còn là một người nǚ sinh ở trường Albert Sarraut từ năm 1925 đến năm 1934 ; khi học đến gần hết ban « philo » thì bỏ trường và theo đuổi một công cuộc mà ai cũng cho là dở hơi, là làm nǚ tài tử diễm lệ; giá thế không đến nỗi kém, có thể gọi là giàu được; vì Mai Hương là con thừa tự độc nhất của một nhà giàu lớn và hiện là con đỡ đầu của một người Nam rất dũng dấn và cũng giàu. Nói thế để ông rõ cho rằng Mai Hương không tội gì di làm một kẻ giết người hay tòng phạm với bọn ấy. Trái lại, tôi là một người bị chúng theo đuổi, bị chúng mưu hại, và cũng chỉ mong giết được tôi như đã giết được Trần-thế-Đoàn. Duyên có vi đâu? sẽ có lần tôi xin kè lại cho ông biết.

« Hiện nay thì tôi phải đẽ phòng, phải tránh kẻ thù, nhưng chỉ được đẽ phòng một cách kín đáo, không dám lộ việc riêng ra với ai, cả với người thân thiết của tôi cũng vậy. Thưa ông, nếu tôi không

có can đảm, thì có lẽ tôi bị hại rồi. Trong mấy hôm nay, một mình tôi đã làm hỏng cơ mưu của bọn kia nhiều lần.. Nhưng tôi thoát khỏi tay chúng chỉ để mà thấy cái ghê gớm dữ dội hơn lên, chỉ làm cho chúng thêm hăng hái cầm giận tôi hơn lên. Lúc này là lúc tôi phải lo sợ nhất.

« Chắc hẳn ông cũng biết những kẻ ám sát bác-sĩ Đoàn và mưu sát cô Loan là những tay coi thường cả luật pháp, vì chúng làm việc giỏi không biết ngàn nào. Tôi là một người tinh明 bị cầm lồng trong tay bọn ấy đó. Vừa rồi, khi qua đây, tôi chợt thấy bóng người theo..

Phong hỏi:

— Cõi di bộ, di xe tay, hay di xe hơi?

— Di xe hơi. Bởi thế tôi không thể trông rõ người trong chiếc xe đi sau. Tôi tưởng là một chiếc xe thường như mọi xe khác. Nhưng lúc đó đỗ trước cửa nhà bao thi xe kia vụt tiến lên. Hai người trong xe ló đầu ra... Trời ơi! Tôi hiểu ngay vì đó là hai người tôi vẫn gồm sợ!

— Người thế nào?

— Hai người ăn mặc rất sang và là bạn tin cẩn nhất của Chủ Du...

— Nhưng Chủ Du là người thế nào?

— Tên đúng đầu... Vâng, người chủ mưu. Mà tôi tưởng ông cũng biết: chính là một trong hai người gặp ở trong hàng Gô-da lúc chiều.

Phong ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

— Cõi với bác-sĩ Đoàn có liên lạc gì không?

— Không.

— Vậy thì vì sao cũng bị chúng mưu hại?

Người thiếu nữ thở dài, nhắm mắt, lắc đầu, rồi ngưng trông Lê-Phong, giọng nói tha thiết:

— Thưa ông, xin ông hứa giữ rất kín cho. Tôi đến đây là mong nhờ ông vừa che chở, vừa khám phá cho một việc rất quan hệ đến tôi... Nhưng trước hết xin ông hứa cho rằng, ông sẽ không cho công chúng biết việc này trên báo. Trong bài tường thuật vụ án mạng, bài tường thuật rất cẩn thận, rõ ràng, tôi thấy ông không nói đến tôi là người đáng cho ông nghi ngờ nhất, tôi mừng lắm và rất lấy làm cảm ơn ông. Tôi mong rằng ông cũng cứ giữ kín cho tôi như thế mãi. Bởi vì tôi thực có nhiều điều không thể cho ai biết được.

— Tôi không hiểu vì nhẽ gì?

— Thưa ông, có nhiều nhẽ quan trọng lắm. Một ngày kia tôi sẽ xin nói tường tận ông biết, còn bây giờ...

— Bây giờ thì sao?

— Bây giờ xin ông hứa với tôi rằng đừng hỏi tôi điều gì nữa. Mà dù có hỏi tôi cũng chưa thể trả lời được. Vâng, đó là điều trái ý ông thực, nhưng tôi có nhẽ riêng chưa thể chiết được ý ông...

Lê-Phong chú ý nhìn Mai-Hương một hồi lâu, đôi mắt dò xét, cố hiểu lấy một phần trong tâm trạng người thiếu nữ là lùng ấy. Trong vẻ bối rối lo sợ của cô ta Phong vẫn thấy sự ngây thơ với cái duyên đậm đà đã khiến cho anh nhiều lần khen phục.

Anh lắc đầu nói:

— Quả thực cô là người khó hiểu.

Rồi anh lại nhắc lại :

(Xem tiếp trang 12)

Lê-huy-Phách là một nhà thuốc có danh tiếng nhất tại Hanoi. Ai cũng công nhận là không có thuốc nào hay bằng thuốc Lê-huy-Phách. Bất cứ mắc bệnh gì, dù khó khăn nguy hiểm đến đâu, dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.



Các thứ thuốc chữa bệnh Phong-tinh của nhà thuốc Lê-huy-Phách là những thứ thuốc độc-tài, xưa nay chưa từng đâu có, uống vào khỏi ngay, khắp Đông-Dương ai cũng biết tiếng.

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHIÁCH

ĐÃ LẠI № 149 — RUE DU COTON — HANOI

ĐẠI-LÝ — Lang-Son: 21, Rue Clamorgan. Haiphong: 100, Bonnal. Nam-Định: 28, Rue Champeaux. Thái-Binh: 97, Jules Piquet. Tay-Hòa: Nguyễn-xuân-Thiều dứt Thanh-Tâm. Nha-Trang: Nguyễn-đình-Tuyễn. tailleur tonkinois. Quinhon: Trần-văn-Thắng Avenue Khải-Định. Huế: 29, Paul Bert. Vinh: 59, Phố Ga. Saigon: 109, Rue d'Espagne. Vientiane: Phan-thị-Lộc Rue Tafforin.

THIỀU SƠN TRÁNG SĨ

Truyện dài của KHAI-HUNG

HÀNH HÌNH

CHUNG quanh pháp trường, người đứng xem rất đông. Họ đến ngay từ đầu giờ dần để nhận chỗ.

Vì xỉu tử mấy người phản quốc quan trọng — một viên quan và bốn viên đội — nên pháp trường không lập ở trong thành, mà dựng ngay ở trước cửa chùa Liên-trì, trông ra hồ Hoàn-kiếm. Quan tông trấn muôn nhân dân khắp Bắc thành đều được mục-kích mấy cái đầu phản quốc rơi dưới lưỡi gurom nồng của viên đao-phủ.

Trong bọn đến xem, hai người nói truyện:

— Sắc đẹp giết người!

— Thế con bé bán hàng nước hôm nay có bị hành hình không?

Nó trốn thoát rồi còn đâu. Ngày kia chúa bại lộ câu chuyện làm phản, chủ quán Bạch-phượng đã làm đơn vào dinh quan phản tri sở tại kiện ả kia về tội lừa đảo. Nghè đậu cô ả ở trọ hơn một tháng, mà chẳng trả được một đồng một chữ. Rồi một đêm bỏ trốn biệt.

— Thế quan không tróc nã ư?

— Chắc có chứ, nhưng vị tất nó còn lẩn lút trong Bắc thành.

Ở một chỗ khác, năm, sáu người học trò khúc khích cười, thì thầm bảo nhau:

— Sao ngày nay mà hãi còn những đứa cuồng xuần đến thế nhỉ?

— Đại huynh bảo thế nào là cuồng xuần?

— Nghe theo một đứa con gái, một con hàng nước, để toàn phục hưng nhà Lê, đại huynh bảo chẳng gọi là cuồng xuần, còn gọi là gì?

Một người thứ ba cười ha hả:

— Ý chừng chúng nó muốn bắt chước bọn Trịnh-Kiêm đòi xưa chứ gì!

— Nghe đâu con bé hàng nước ghê gớm lắm kia đấy. Đại huynh đã lại Quảng-minh-dường đọc tờ chiếu-chỉ chua?

— Chưa. Có gì lạ vậy?

— Trong chiếu-chỉ có nhiều câu mạt sát bọn Lê-thần. Chừng con bé hàng nước cũng thuộc bọn ấy.

Một người từ nay vẫn yên lặng, giữ vẻ mặt bức túc, bỗng thở dài phàn nán:

— Một lũ khốn nạn! Chúng nó làm mình hụt cổng-sĩ khoa này. Minh bao công đèn sách, những tướng được chiêm báng vàng. Ngờ đâu chúng nó làm phản đe triều đình bãi khoa thi. Chứ đại huynh tính như thế thì có uống không, như thế thì có tức chết được không?

— Nhưng đại huynh đã chắc đâu

TÓM LẠI TỪ ĐẦU

Phần thứ nhất — Quang Ngọc giết nhà sư dâm đãng chủ trì tại chùa Tiêu Sơn, rồi cùng Nhị-nương, Phạm-Thái, Lê-Báo và hơn nghìn tráng sĩ, cựu thần nhà Lê lập nên đảng Tiêu Sơn đe ngầm chống cự với triều đình Tây Sơn. Khi đã cựu được Lê hoàng phi và đưa bà đi trốn tránh ở trấn Lạng Sơn thì đảng Tiêu Sơn bị khốn sau một trận đánh phá phủ Từ. Quang Ngọc, Lê-Báo và Trịnh-Trực phải ẩn nấp trong một cái hầm kín ở chùa Tiêu Sơn.

Phần thứ hai — Phạm-Thái đương tính toán việc khởi nghĩa với Thành-xuyên hầu, trấn thủ Lạng Sơn, thì bỗng hầu bị đầu độc từ trấn. Chàng đưa linh cữu Thành-xuyên về Thành-nê. Rồi ở đấy chàng cựu được Long-Cơ toàn tự ái theo chồng. Quỳnh-Như, con gái Kiến-xuyên-hầu, và em gái Tha-h-xuyên-hầu có chiều cảm động về tài đức của chàng, nhưng chàng quá quyết ra đi để theo đuổi việc lớn. Tới hạt Kinh-bắc, và được tin đảng Tiêu Sơn đã vỡ, Phạm-Thái quay về Bắc thành.

Bắc thành đương gấp kỳ thi cống-sĩ. Năm thí sinh theo một cô hàng trầu nước đến trợ quán Bạch-phượng.

Cô hàng trầu nước h y chử ấy chính là Nhị-nương mà chủ quán là Trần-quang-Ngọc. Hai người bàn mưu xui giục các thí sinh vây phá trường thi.

chiêm báng vàng?

Mọi người cười phá lên, khiến mấy chú lính mặc áo nâu, đội nón sơn vát đáo đứng giữ trật tự ở hàng đầu phải quay lại quát:

— Khẽ nồm chút! Quan sắp đến đấy! Những mẫu truyện riêng kia đủ tỏ rằng Bắc thành vừa suýt có biến. Cuộc biến loạn ấy, hoàn toàn là công trình của Nhị-nương.

Tối hôm từ biệt Quang-ngọc ở Bạch-phượng, nàng cải nam trang đi tìm Phạm-Thái, vì buổi sáng vào đèn Ngọc-son, nàng đã để ý lời một bài thơ của một văn nhân vẫn cảnh chùa. Bài thơ

nàng không cần lời thơ hay, nàng chỉ cất chén được câu: « Phượng trắng đậu bên dọc mộc kiều ».

Câu thơ ấy ai chẳng cho là tả đèn Ngọc-son đứng bên cầu Thủ-Húc. « Nhưng Phạm-Thái tắt hiếu. Phải, làm gì mà không hiếu, vì ta ký tên là nàng Hai ».

Nhị-nương vui sướng đọc lại câu thơ.

Nhưng suốt ngày vẫn không thấy Phạm-Thái đến quán Bạch-phượng. Nhị-nương dỗ rằng chàng chưa trở lại Ngọc-son. Vì thế, đêm ấy, nàng cải nam trang la cà trong các túp diêm để tìm Phạm-Thái. Trước hết,



ấy chỉ là một bài thơ đe vịnh, nhưng đối với đảng viên đảng Tiêu-Sơn, lại là một dấu hiệu đe báo cho nhau biết mà đi tìm nhau. Tức là Nhị-nương họa lại nguyên vẹn. Trong bài họa,

nàng đến một hàng thịt cầy ở phố hàng Hòm. Nàng chắc rằng anh chàng Lỗ-trí-thâm kia đã về Bắc thành khi nào lại chịu kiêng khem cái thú nhắm rượu chả chó.

Ở đó không gặp Phạm-Thái, nàng lại đến các hàng cơm cháo trợ phố Thợ nhuộm gần Tràng thi, vì nàng chắc Phạm-Thái chỉ quanh quẩn ở đấy. Vả biết đâu Phạm-Thái không đợi tên đê đi thi.

Mãi gần sáng, Nhị-nương mới trở về quán Bạch-phượng ngủ, mà Phạm-Thái, nàng vẫn chưa biết tin tức ra sao. Cuối giờ mǎo, nàng thức dậy. Dậy không phải để bán hàng. Nàng vừa nghĩ ra một cách nữa để tìm kiếm Phạm-Thái: là sắm sửa vàng hương đi lê các chùa. Vì nàng đoán chắc rằng, nếu Phạm-Thái không có trong các túp quán, thì chỉ ẩn nấp ở chùa nào đó.

Quả không sai. Khi đến công chùa Trần-quốc, và nhận được tinh cách Phạm-Thái trong một bài thơ vịnh Tây Hồ. Nhị-nương vui mừng tiến vào chùa và gặp chàng đương ngồi nói truyện với sư cù. Nàng cố giữ vẻ mặt thản nhiên, đi qua hành lang lên chùa trên.

Một lát sau, Phạm-Thái theo lén thắp hương, vì ngày ấy là ngày thường, nên chúa tiễn xin phép đi chơi phố, và nhân tiện mua các thức ăn.

Hai người kề qua loa cho nhau biết tình thế và công việc của đảng. Rồi Nhị-nương hẹn Phạm-Thái tối hôm ấy lại quán Bạch-phượng phố Cầu-gỗ bàn việc lớn.

Công việc vây phá trường thi và xui dục quân lính rẩy loạn tiến hành càng mau khi đã có Phạm-Thái giúp Nhị-nương một tay. Bỗng xảy ra một việc chẳng ngờ, đến nỗi vỡ lở: Một người trong bọn đứng đầu việc gây ra bỏ thi đến lễ dien Ngọc-son xin một quả thê. Chẳng may cho Nhị-nương, quả thê ấy lại rất xấu. Người kia sinh ra nghi ngại lo lắng. Học đi đọc lại quả thê, người ấy nhận thấy một câu thơ có nghĩa ẩn hiện rằng nếu đi phát giác việc làm phản với quan trên thì thế nào cũng được hưởng phú quý.

Thế là thầy khóa sinh lòng tráo trở. Vả tráo trở là phải lầm chứ! Mười năm đèn sách, mà ra thi vị tất đã ăn thua, đảng này chỉ nói một câu là nhảy một bước tới cao quan.

Kề ra, thầy khóa cũng rất siêu lòng về cô hàng trầu nước xinh đẹp, nhất là lại được cô ta tung bốc luộn luộn, và luộn luộn hứa những lời đường mật.

Nhị-nương cũng ngờ rằng nhạn sắc và dirc hạnh minh có lẽ khó đánh đổ được lòng ham muốn công danh của những anh đõ đã thè sống chết với cái chí xuất chính. Nhưng nàng cho rằng dù việc có thất bại, nàng cũng đến đê trốn tránh một nơi, mà chẳng trốn thoát thì lấy cái chết đền ơn đảng

THUT RỦ'A GIÚP!!!

Các bạn tới nhà mua thuốc Lậu, Giang-Mai — Biểu thêm thuốc thut các bạn ở xa. — Tính giá đặc biệt với anh em lao-dộng.

Lậu — mói mắc: buốt tức ra nhiều mủ, có khi lẩn cả mủ.

— kinh niên: tiêu tiêu thông thuốc số 3.

chứa rút nọc: có mảng mủ, nước tiểu.

— ra rải già hoặc buồn ngủ trong ống tiểu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thõe lậu đều già

0\$80 một hộp. — Khi khói lậu mà nước tiểu khi trong khi đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh-mông-tinh thì dùng.

« Kiên-tinh-tu-thận hoàn »

mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai: Lên mụn ở quy đầu, phát

đau xương rụng tóc, rít đầu, lung lay rỗng hay thổi mồm, cù định, thiên-pháo dùng thuốc số 21 đều khói chắc chắn giá 1\$00.

Dàn-bà lậu: 7 phần 10 bệnh chí ở

dường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cá ở âm-hộ (vagin) và

ống tiểu (uréthre). Bệnh ở ống tiểu thì cũng buốt

tắc như đòn ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thì khác, nghĩa là không

buốt tức, tiêu tiêu như thường, vẫn êm kí mà

ra nhiều mủ, giống như người có nhiều khí bùn

thình thoảng mẩy thấy hơi tức và nóng ở cửa

mình. Đè quá trung ăn vào tử cung, buồng trứng thi nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp

uống 3 ngày giá 1\$20, và Cao hút độc trừ khí

số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hòm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tinh, — Nhận chữa khoán — Có phòng thuỷ rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, dan, hoan, — chữa các bệnh người lớn trẻ con. — **Đại-Iý:** Sinh-Huy Dược-diễn 59 Rue de la gare Vinh

là cùng. Vì việc làm phản này, nàng riêng chịu trách nhiệm. Phạm-Thái có giúp nàng cũng chỉ đứng ngoài cuộc mà thôi.

Tối hôm ấy, anh khóa phản phúc kia lẩn mò vào dinh quan tổng trấn xin nói riêng với ngài một câu truyện rất quan trọng. Tức thì ngay giờ sau, viên quản và bốn viên đội định làm phản bị bắt bỏ ngục một cách rất yên lặng, bí mật.

Nhưng dù bí mật đến đâu cũng có thám tử ra báo với Nhị-nương.

Sáng sớm hôm sau, chủ quán Bạch-phượng làm đơn thân mang đến huyện sở tại kiện cô hàng nước vô danh đã bỏ trốn đi mà chưa trả tiền nợ, tiền ăn. Giữa lúc ấy, viên phản tri Tho-xuong đương sắp binh lính đê ra khám quán Bạch-phượng và bắt bỏ ngục cô hàng nước.

Nhị-nương phỏng đoán không sai. Quang-Ngọc và Phạm-Thái không bị ngờ vực, khi nàng đã trốn thoát ra ngoài ô. Chỉ riêng các thầy khóa đang hí hửng lên ông cống là bị thất vọng, vì ngay trưa hôm ấy có yết-thị bãi kỳ thi cống sĩ và truyền cho các thí sinh nội nhất ai ở đâu phải về đó.

Năm hôm sau, viên quản và bốn viên đội làm phản bị lôi ra pháp trường xử tử.

Cho hay trò đời vẫn thế, con người ta chỉ thích có sự biến đổi để mà xem. Sự biến đổi ấy, họ coi như một tấn tuồng làm cho họ vui mắt, vui tai trong chốc lát. Chẳng rứa, mà trong số người đứng chờ xem hành hình, mấy ông đồ bàn tán nói trên kia lại vui sướng được, nhất là họ lại thuộc về phái phản đối lối thi cử của nhà Tây-sơn.

Người Bắc thành ở gần vua chúa lâu đời đã hầu hoàn toàn có tính cách phục tòng, nên khi bọn binh lính quát mắng thì họ im ngay.

Một lát sau, tiếng loa, tiếng trống lớn, trống con từ phía đền Ngọc-sơn tiến đến. Rồi quan tổng trấn Võ-văn-Dũng rời võng điêu bước xuống đi dưới bốn cái lọng xanh. Bốn vệ binh mang bốn thanh kiếm trần đùn trước mặt.

Quan tổng trấn vẫn nỗi tiếng có tính nóng và ra sự mau chóng. Vì thế, ngài vừa ngồi xuống sập và gioi ngón tay trả ra hiệu là chiêng, trống nỗi lên ngay.

Trong khoảnh khắc, nǎm cái đầu roi trên chiếc chiếu cạp điệu, máu chảy lênh láng như nhuộm phẩm. Rồi họ bỏ nǎm cái đầu lâu ấy vào nǎm cái giỏ tre và treo lên cành cây ở bên tháp Bảo-thiên. Người đi xem vui cười bàn tán trên con đường về.

THẦY TƯỚNG SÔ

Trong sân đền Trần-Võ, dưới gốc cây muỗm già, một túp lều dựng xoài bằng bốn cái cọc chống một bức

phên hứa, có cái lá gỏi. Đó là cửa hàng của một thầy tướng số.

Thầy tướng số ấy người còn trẻ măng, dù đôi mực kính gọng đồng cố làm tôn vẻ đạo-mạo của thầy lén. Mà hình như thầy đã được thụ giáo một Cốc-tử tiên sinh người Thiên quốc. Chẳng thế, bức vẽ trên một khò vái lớn treo ở thân cây muỗm lại là tướng mạo một người Tàu, với cặp mắt xéch ngược và cái bím thực dài vắt qua vai ra dằng trước ngực. Cho đến cả cái ống bút, cái nghiên mực, cái tráp đèn, cái dĩa đê gieo âm dương cũng toàn là đồ Tàu. Vì thế, người ta gọi thầy là ông thầy Tàu, tuy thầy mang y phục đặc Annam : cái khăn nhiễu tam giang rộng báu, cái áo the La-cá dài lượt thượt, cái quần lụa Vạn - phúc ngà mǎu hông và đôi giày Gia-lộc da dê chính hiệu.

Hôm nào, thầy cũng đến đó thực sớm, giở khăn gói lấy vuông vải có hình treo lên cây, rồi mở tráp lấy ra dù các thức, nào thè hương, nào đĩa, nào tiền, nào chân gà khô bầy la-liệt trên chõng. Rồi thầy ngồi bó gối chờ khách hàng. Buồn thì thầy mở sách tướng số xem lại, hay đem Đường thi ra ngâm nga.

Những ngày rầm, mồng một là ngày thầy đắt hàng nhất, vì ngoài khách xem tướng, xem số, còn rất nhiều người nhờ thầy giảng hộ những lá thè xin được ở trong đền. Hạng này phần nhiều là đàn bà, con gái, được thầy tướng số đẹp trai — vì thầy ta mặt mũi rất khôi ngô, mỹ lệ — thì sướng phồng mũi lên, không bao giờ tiếc tiền thưởng.

Nhưng đối với bọn đàn ông, đối với các thầy khóa trẻ tuổi, vẫn cảnh dẽ, mơ màng chờ đợi xem có cô nào ngắt cành mǎu đơn bị trói đẽ cõi áo ra chuộc, đối với những bậc văn nhân, thi-sĩ sẵn sàng bầu rượu, túi thơ, túi đèn đẽ đẽ thơ ngâm vịnh, đối với những người ấy, thì thầy tướng rất giữ gìn, rất hà tiện lời khen.

Mà có một điều lạ, là hình như thầy tướng cho rằng người Việt-Nam thời bấy giờ ai ai cũng phải phá ngang mới làm nên được. Thường thường thầy dạy : « Tướng ngài rất quý, nhưng không thể làm nên như bọn người tầm thường được, nghĩa là theo đường thi cử tiến thân ». Nếu người xem hỏi vặng thì thầy tướng sẽ nói tiếp : « Tôi nói câu này, ngài đừng giận, chờ ngài thì một là mất đầu, hai là đại công danh phú quý ».

(còn nữa)

Khái Hưng

Sera à votre service à la foire de Hué

Thuân Thành Long

15 RUE DU RIZ — HANOI

CHEMISIER SPÉCIALISTE

**HOTEL & CAFÉ
DE LA PAIX**
HOÀN TOÀN CHỈNH-ĐỔN LẠI
THAY CHÚ MỚI

Từ nay tiệm cơm tây DE LA PAIX là nơi hẹn hò của các bực phong-lưu Việt-nam, vì ở đây cách tiếp đãi bao giờ cũng chu đáo và lịch-sự — Bếp khéo và rượu ngon — Cơm sang, giá từ 1\$20 một bữa, rượu ngoài — Có phòng ăn riêng để đặt tiệc —

Có phòng rộng rãi, lịch-sự cho thuê, giá từ 1\$50.

CHỦ-NHÂN
Kiệm Quản Lý
CH. GUILLOT

MAI HƯƠNG VÀ LE PHONG

(Tiếp theo trang 10)

— Phải ! Cô thực là người rất dị kỳ. Tôi không biết cô nên tin những truyện cô vừa kể cho nghe không. Vì...

— Vì sao kia ?

Phong, đôi mắt đăm đăm, gõ ngón tay xuống bàn :

— Vì... Vì có những trườn hợp rất lả lùng, rất rắc rối... Thị dụ như những bức thư đe dọa, những bức thư mà tôi xé ra chính tay cô viết. Nét chí tuy cứng — vì cô viết theo lối chữ hoa — nhưng mảnh giấy quyết nhiên là của cô. Vậy thì tại sao cô viết cho tôi. Tại sao cô báo cho tôi biết tin Trần-thể-Đoàn bị giết sáng ngày... Rồi lúc tôi theo vết xe cô... Mà cả người đánh điện thoại về đây cho tôi. Người ấy cũng là cô nốt.

Người thiếu nữ không đáp. Cô ta rầu rầu trông xuống, thỉnh thoảng thấy giọng gắt của Phong, cô mới nhìn mau lên một cái, rồi lại trông xuống ngay. Phong hỏi nữa :

— Tại sao ? Cô phải trả lời tôi. Ít ra cô cũng phải cho tôi biết những cử chỉ kỳ quặc ấy ?

Mai-Hương vẫn lặng thinh. Phong liền đứng dậy, chống hai tay lên bàn, nhìn tận mặt cô t, tỏ ra vẻ rất quả quyết :

— Cô Mai-Hương ! lúc này là lúc cô phải nói, cô phải nói rõ... chứ mơ hồ như thế không được nữa .. Thế nào ? Sao cô không trả lời tôi.

— Thị... tôi đã xin với ông rằng...

— Nhưng tôi không thể nghe cô được. Những chứng cứ buộc tội cô rành rành ra đây...

Lúc đó, vẻ mặt người thiếu nữ hơi đổi khác. Có lẽ là bức lức. Có lẽ là sợ hãi. Nhưng cô dứt lại ngay, trông Lê Phong bằng cặp mắt van đau đớn, uỷ nhủ lớn, uỷ nhủ oán trách. Rồi cô nhẹ nhàng nói :

— Ông thực là người ác nghiệt q á. Tôi tưởng ông hiểu cho. Tôi tưởng đến đây liệu chiều cầu cứu với ông...

— Cô cầu cứu tôi mà lại lả lùng thế !

— Xin ông bình tĩnh lại... Có những điều cần yếu, tôi coi trọng hơn mọi sự cần yếu ở đời... hơn cả tính mệnh tôi nữa...

Tính mệnh tôi lúc này nguy lâm. Tôi biết thế lâm... Trời ơi, ông không thể tưởng tượng được cái khổ của một người con gái bị săn đuổi ư ?

Giọng nói của cô mỗi lúc một tha thiết hơn, mỗi lúc một thêm chân thực. Hai tay cô run lên theo lời nói cảm động.

Rồi như sực nhớ tới một điều gì, mặt cô bỗng tái xanh. Mắt nhìn Phong, luôn luôn ngơ ngác như người hoảng hốt. Cô vừa thở vừa nói tiếp :

— Vâng, có những kẻ săn đuổi tôi.. . Có những người thù giết tôi... Cái chết ghê gớm, cái chết vô hình lúc nào cũng ở cạnh tôi... Thưa ông... Vâng... Hay là tôi không dám dấu ông nữa. Tôi nói ra, tuy chưa chắc ông đã tin ngay việc khủng khiếp của tôi, tuy biết rằng có lẽ tôi nói xong không chắc có khởi bị hại ngay tức khắc không...

— Bi hại tức khắc. Ngay ở đây ?

— Vâng... Vì lường sao được bọn quỷ quyết kia.

Phong thấy câu truyện càng thêm la, hỏi dồn :

— Ô ! thế ra... việc của cô ghê gớm đến thế thực ư ?

Mai-hương gật đầu nói sê :

— Vâng ! Vâng ! Kẻ thù tôi làm việc huyễn diệu như quỷ thần ! Nhưng... dẫn nguy hiểm, tôi cũng xin nói ngay ; vâng, nói ngay bây giờ, rồi muộn xảy ra truyện gi thi xảy. Nhưng...

Cô ta hơi lưỡng lự trong giọng quả quyết :

— Nhưng... Hay xin ông đê sau này tôi hãy nói...

Phong, mặt sắt lại, hai tay ấn chặt xuống bàn :

— Không ! Tôi thè với cô rằng cô sẽ không việc gì. Cô nói dí ! Nói mau ! Nếu bọn kia chạm đến một sợi tóc của cô, thi...

Người thiếu hết sức nén sự cảm động nhầm mắt lại, thở dài một tiếng, rồi ra vẻ quả quyết, cô bắt đầu nói :

— Trong việc ám sát Trần-thể-Đoàn, và trong các việc mưu sát hiện đang ngầm ngầm... Người đáng sợ hơn hết, không ngoan hơn hết, là người tôi biết rõ tên tuổi, nhà cửa... . Mà người ấy chính là...

Bỗng nhiên người thiếu nữ ngừng lại, đứng phắt lên, mắt rợn trừng mờ rất lớn. Trong ngót nửa phút, mặt cô ta là hình ảnh của một sự kinh hoàng không thể tả được : môi hé, run bần bật, hai tay bùi một cách tuyệt vọng lén hành bàn

— Cô Mai-hương ! Cô sao vậy ?

Mai-hương chưa thể trả lời được, chỉ cùi bắp trôi ra phía cửa sổ trước mặt. Mai sau mới lầm bầm :

— Trời ơi ! Trời ơi !

— Sao ? Cái gì ?

— Chúng nghe rõ cả rồi ! Chúng sắp giết tôi rồi.

— Má ai !!!

— « Chúng nó ! » bọn kề thù... Trời ơi ! tôi vừa thấy bóng người hiện ra.

— Nhưng đâu ?

— Ở cửa sổ kia, một bóng người nhô lên, trời ơi !

(Còn nữa)

THÊ LÚ



CINÉMA PALACE Từ thứ sáu 28 đến thứ năm 5 Mars 1936

SIMONE EST COMME ÇA

diễn theo vở của Yves Mirande và Alex Madis — do MEG LEMONNIER, HENRY GARAT và PIERRE ETCHEPARE sắm những vai chính.

Tuần lễ sau — Một tác phẩm mới của JACQUES FEYDER
PENSION MIMOSAS

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ tư 26 đến thứ ba 3 Mars 1936

l'Etoile du moulin rouge

Một phim vui từ đầu đến cuối, một chuyện tình éo le và lùng nhết, có rất nhiều vũ nữ xinh đẹp nhảy múa, ngồi xem các bạn có cái cảm-tưởng được ngắm một cảnh tiên dưới hạ giới...

Tuần lễ sau : LE RETOUR DE BULLDOG DRUMMOND

BÃI SÂY VU'ÔN CÃM

Truyện ngắn của Khai - Hung

CHIẾC thuyền nan nhỏ đến
quang sông Thương ấy
thì trời vừa sáng. Hùng
nhớ nhác trông trước trông sau tìm
nơi tránh trú. Vả vết thương ở bắp
chân đau trói lên làm cho Hùng đuối sức
không sao cầm chắc mái cheo mà bơi
được nữa.

Ở ven hữu ngạn, một làn sậy cao và
rậm lạt sạt dồn gió lạnh một buổi sáng
mùa đông.

Hùng lách thuyền ăn vào đó, rồi cởi
áotoi dạ dùng làm chăn trùm kín
đầu nằm ngủ.

Suốt đêm chạy trốn trên thân thể chàng
mỗi mệt như dần. Chàng vừa đắt mình
là ngủ liền, tuy chiếc thuyền nan chòng
chành mỗi khi luồng gió thổi bat thân
sậy, tuy vết thương chàng buộc sơ sài
bằng một miếng vải se ở áo lót vẫn nhức
tê tái, nhất là máu đọng ở vải lót khô và
co vào thịt, da sưng phong làm cho
buốt như bị đâm bởi trâm, nghìn mũi
dùi nhọn hoắt.

Lúc Hùng mở mắt nhìn lên hai bên bờ
sông cao và thẳng như hai bức tường
thì mặt trời đã đóng ở ngọn một khu
rừng rậm trên đồi. Hùng ngồi dậy. Một
sự thống khổ mãnh liệt hơn làm cho
chàng quên hẳn chỗ đau ở bắp chân :
Chàng vừa đói vừa khát, nhất là khát.

Nước sông Thương xanh như rêu và
đục lòi lòi. Nhưng Hùng cũng cùi xuồng
toan dùng hai bàn tay vốc uống. Bỗng
mắt chàng đăm đăm nhìn mấy mảnh
vỏ cam trôi dạt bên gốc sậy. Chàng chợt
nhớ ra : khi sắp cho thuyền rẽ vào nơi
ăn nắp, chàng đã thoáng trông thấy ở
phía trên có một khu vườn trồng toàn
cam.

Quanh vùng vắng ngắt. Hùng không
nghe thấy một tiếng người, một tiếng
vật. Chàng lầm bầm nói với mình :
« Liều ! ừ liều ! » Chàng liền kéo tung
cây sậy lẩn lẩn cho được thuyền vào
sát bờ.

Một con đường giốc hẹp lẩn trong cỏ
tranh um tùm. Chừng đó trước kia là
một bến đò ngang, mà người ta đã
thuyền đi nơi khác.

Hùng lom khom cố bò lên bờ. Nhưng
vết thương quá nặng, chàng lại quá
đèn sút để trèo giốc, nên khi tới đinh
con đường khấp khểnh, chàng ngất đi,
nằm phục mê man bất tỉnh ở ngay bên
hàng giậu vừa dan mắt cáo có ken
những cành tre gai...

Tiếng chó sủa, Hùng nghe qua giắc
mộng...

Bỗng chàng thấy lạnh lạnh ở trán và
người phảng phất có mùi dầu bắc-hà.

Chàng mở bừng mắt nhìn lên : Đứng
bên cạnh chàng, một thiếu nữ lán tóc
vẫn sơ sài rời lỏa xòe hai bên tai, và
chân không tất di động giép da Nhật-bản
chéo quai. Nàng đương băn khoăn
mong đợi, thấy Hùng tỉnh dậy, bắt giác
mỉm môi nụ cười :

— Ông còn đau lắm không ?

Hùng lim dim cặp mắt đáp lại bằng
một cái gật se sít.

— Sao ông lại đến đây ?

Không thấy người kia trả lời, thiếu
nữ yên lặng đứng bóc một quả cam Bố-
hạ đưa cho chàng :

— Ông ăn cho đỡ khát.

Hùng ngạc nhiên lên : đôi mắt long
lanh, cặp môi nháh một nụ cười sung

Hùng không đáp, đứng dậy toan đi,
nhưng lại ngã gục xuống, ôm chân rèn
rã. Thiếu-nữ lắc đầu :

— Đấy, ông coi, ông đau nặng lắm.
Ông nên ở lại ấp tôi, rồi ngày mai hay
ngày kia, bệnh ông thuyền giảm, ông
sẽ đi cảng được chứ sao.

Dứt lời, nàng toan chạy gọi người
nhà dỗ Hùng vào trong trại. Nhưng
Hùng với gạt đi, vẻ mặt lo lắng, kinh
hãi. Thiếu-nữ như đoán hiểu chàng
thuộc vào hạng người nào :

— Nếu ông không muốn để ai biết,
thì cũng dễ. Tôi xin thân đưa ông qua
công sau vào nằm nghỉ trong nhà thóc.
Ở đó đã sẵn có cái ồ rrom, mà thia khóa
thì riêng tôi giữ... Xin nhắc lại rằng
đối với tôi, ông chỉ là một người khổ sở

sống cải đời các cô gái quê ở nơi đồng
áng, vườn được, rồi nếu có thể, sẽ đem
chút kiến văn, học văn của mình ra
truyền bá cho các bạn gái nơi thôn dã.

Sáng hôm nay, Hùng ngồi trong nhà
thóc nhìn qua khe cửa ra vườn, cái ý
kiến viễn vông, lẳng lặng của Trang
còn làm cho chàng phải mỉm cười.

Giữa lúc ấy, bóng Trang đi dạo lại
bên những cánh cam mềm mại, nặng
trioxide. Mẫu áo nhung đen thấp thoáng
lẩn trong sắc da những trái cam đỏ
thắm. Có lẽ Trang cũng đoán biết Hùng
đang ngắm nghĩa mình, nên dáng đi,
điệu đứng, nàng cố giữ dịu dàng, uyển
chuyển, nên cái cười tươi và kín đáo
như bông hoa đào hé nở luôn luôn
trên cành môi nàng. Về sau Hùng thấy
nàng chọn cắt mấy quả cam, rồi thông
thả đi lại phía mình.

Chàng với vàng lại ồ rrom nằm, mở
quyển tiểu thuyết Trang cho mượn ra
đọc, làm như đã không để ý nhìn trộm
nàng trong khi nàng nhởn nhơ ngoài
vườn.

Trang gõ cửa rồi mở khóa bước vào
nhà đầu chão. Hùng ngồi nhởn dậy :

— Cô lại cho cam.

— Thưa ông, ông đã hết đau chưa ?

— Thưa cô, đỡ nhiều lắm rồi. Tôi đã
đi được như thường.

— Phòng chứa chất chọi quá, chỉ sợ
ông cuồng cảng.

Hùng mỉm cười :

— Tôi là tù nhân của một nàng tiên.

Trang vể mặt nghiêm nghị, bảo chàng :

— Tôi cũng đoán rằng ông bức bối khó
chiểu về nỗi ngày, đêm bị nhốt. Hay là
ông giữ lấy chìa khóa để phòng những
khi muốn ra vườn dạo chơi.

— Cảm ơn cô, nhưng tôi cũng sắp
phải từ biệt cô để đi...

Trang buồn rầu hỏi :

— Thưa ông, ông đi đâu ?

— Thưa cô, tôi cũng chưa biết đi đâu
nhưng thế nào cũng phải đi ngay....

Trang ái ngại nhìn Hùng :

— Thưa ông, có bao giờ ông nghĩ tới
một cuộc đời yên lặng.... kín đáo
không ?

Câu hỏi của Trang có cái sức mạnh
phát họa ra trước mắt Hùng một cảnh
tượng êm đềm, bằng phẳng : một khu
vườn rộng trồng hàng nghìn gốc cam,
gốc quýt, dừa những quả, một nếp nhà
gạch, không nguy nga đồ sộ, nhưng
sáng sủa, rộng rãi, và trong nhà, một
người vợ xinh đẹp, áu yếm săn sóc tới
sự ăn ở của mình, dùng hết tấm lòng
yêu thương để gây nên một cuộc hạnh



sướng, rồi dỗ lấy những mảnh cam
bỏ vào miệng nhai với vàng.

Ăn như thế một lúc hết ba quả,
Hùng đã thấy tĩnh táo, dễ chịu.
Chàng ngồi dậy thở, khoan khoái, thì
thầm :

— Cám ơn cô.

— Ông ở đâu đến đây ?

Hùng cùi nhìn súng, nhìn khóm sậy :

— Cô làm phúc giặt hộ tôi xuồng
thuyền.

— Nhưng tôi không thể để ông đi như
thế này được. Bỗn phận tôi là phải
cứu giúp người gặp tai nạn.

Hùng lại ngược mắt ngắm thiếu nữ :
hai giọt lệ cảm động từ từ rơi trên gò
má:

— Cô để tôi đi thôi... Tôi không thể
ở lại nhà cô được.

Thiếu-nữ chau mày ngẫm nghĩ :

— Sao vậy ?

gặp tai nạn, mà bốn phận tôi bắt tôi
phải cứu giúp.

Hùng sung sướng vén tay thiếu nữ
lần từng bước đi vào trong vườn.

Q

Ba hôm sau, nhờ vè sự săn sóc chăm
nôm của Trang — tên thiếu nữ — vết
thương ở chân Hùng đã đỡ nhiều.

Cứ những mẩu truyện giữa hai người,
Hùng biết rằng cha mẹ Trang, chủ cái
ấp này, cũng về chơi Hanoi, chỉ một
mình nàng ở lại coi nhà ; rằng nàng đã
học hai năm ở trường sư phạm, nhưng
nàng chỉ thích nghề làm vườn ruộng,
nên đã bỏ học về ở nhà giúp cha mẹ.

Không khí nơi khoang đã nhuộm
nước da Trang một màu hường hào, sự
cử động chân tay đã làm cho thân thể
Trang trở nên đều đặn và nở nang.
Nhìn sắc Trang là tấm nhan sắc que
mùa. Chính nàng đã thú thực với Hùng
rằng nàng chỉ muốn là một cô gái quê

Rất nên chú ý !!!

Len, Dạ, Xa-tanh, Nhung, và đủ
các thứ tơ lụa dệt theo tối-tan (1935 -
1936) mới sang rất nhiều để may
= y-phục phụ-nữ và âu-phục. =

Vì buôn hàng tận gốc nên bán
được giá hạ hơn hết mọi nơi.

Hàng tốt giá hạ thật thà

LA BA PHƯƠNG TRÀM CỦA HIỆU :

MAI - ĐE

26, Phố Hàng Đường, Hanoi

nước hoa nguyên chất

HIỆU CON VOI

1 lq, 3 gr. \$020, 1 tá 1\$60,
1 lq, 6 gr. 0.30, 1 tá 2.50,
1 lq, 20 gr. 0.70, 1 tá 6.00,
1/2 kilo \$830, 1 kilo. 16\$00

PHUC - LO'I

I, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Hanoi MM. Tachi-Long 43, Rue des Paniers
Namdinh Thiên-Thanh Phố Khách
Vinh Quận-hưng-Long Rue Sarraut
Huê Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long
Tourane Lê-thùa-An hiệu Quảng-hưng-Long
Saigon Pham-ha-Huynh 36, Rue Sabourain

VIỆC PHÁP-LUẬT

Nhà cõ-vân pháp-luật chuyên môn phò

hang Gia, Luật khoa cử nhân, nay ở :

số 83 phố Quan Thánh — Hanoi

(AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp

đồng, văn tự, chia của, v. v...

Giờ tiếp khách :

Buổi chiều từ 5 giờ đến 7 giờ

Buổi tối từ 8 giờ đến 9 giờ

ĐÔNG-PHÁP HÒA-XA

HỘI CHỢ HUẾ và LỄ NAM-GIAO

KÍNH TRÌNH CÁC QUÝ-KHÁCH HẠNG TÙ

Nếu các ngài muốn đi xe hỏa giá rất hạ nên họp nhau lại

Nhân dịp Hội Chợ Huế và Lễ Nam Giao, bản số sẽ phát theo bản giá cước riêng G. V. số 526 những vé rất hạ giá cho những hành khách đi từng đoàn một.

Một vài thí dụ kể dưới đây:

| ĐƯỜNG ĐI | | GIÁ VÉ MỘT NGƯỜI HÀNH KHÁCH | |
|------------|-------|--------------------------------------|--------------------------------------|
| | | Đi một lượt | Khứ hồi |
| | | Đi từng đoàn ít nhất 45 người một | Đi từng đoàn ít nhất 30 người một |
| Lạng-Sơn | — Huế | 3\$35 | 5\$02 |
| Bắc-Ninh | — Huế | 2.87 | 4.31 |
| Hanoi | — Huế | 2.76 | 4.13 |
| Phủ-lý | — Huế | 2.53 | 3.80 |
| Nam-Định | — Huế | 2.41 | 3.61 |
| Thanh-Hóa | — Huế | 2.06 | 3.08 |
| Vinh | — Huế | 1.47 | 2.21 |
| Đông-Hói | — Huế | 0.67 | 1.00 |
| Tourane | — Huế | 0.41 | 0.62 |
| Quảng-Ngãi | — Huế | 0.96 | 1.44 |
| Qui-Nhon | — Huế | 1.67 | 2.51 |
| Tuy-Hoà | — Huế | 2.04 | 3.06 |

Muốn hỏi gì thêm, xin hỏi ở các ga.

VIÊN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

Của Hội tư - bản **SEQUANAISE** thành Ba-le lập nên Công-ty vố danh hùn vốn 4.000.000 phat-lâng, một phần tư đã góp rồi Công-ty hành - động theo chỉ-đụ ngày 12 tháng tư năm 1916

Món tiền lру - trū (Tỉnh) 440.586\$57 để Hội hoàn vốn lại đến ngày 31 Décembre 1934 cho người đã góp).

GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng - cục ở HANOI 32, Phố Paul-Bert. — Giấy nót số 892 Sở Quản-ly ở SAIGON 68, đường Charner. — Giấy nót số 1099

Bảng xổ số hoàn tiền về tháng Janvier 1936

Mỗi ngày thứ năm **30 JANVIER 1936** hời chín giờ sáng tại số Quản-ly ở số 68 đường Charner tại Saigon, do ông MARTIN là chủ-nhiệm

bảo Công-tuần chủ-tịch, ông HA-VAN-LUONG và ông HUYNH-VAN-GIAC dự-tọa.

Những số trúng Danh sách các người trúng số Số tiền hoàn lại

| Lần mở trước: Hoàn vốn bội-phản | Những số đã quay ở bánh xe ra: 5017 - 6069 | 5.000\$00 |
|--|--|-------------|
| 36.069 M. VAN RYSWYCK, Công-ty cát rượu Đông-pháp, 56, đường Hàng Cỏ, Hanoi. | | |
| Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn | Những số đã quay ở bánh xe ra: 169 - 168 - 1851 - 990 - 40 - 1062 - 1025 - 2745 - 893 - 1056 - 2550 - 1221 - 1455 - 166. | |
| 169 M. TRAN-VAN-HUANH, Ấm quán ở số 37 phố Sabou-rain, Saigon. | 1.000\$00 | 200.00 |
| 9.990 M. VO NGOC HAP, Buôn bán ở Qui-Nhon | 500.00 | |
| 12.040 M. A. T. Meallares, ở số Bưu-điện, phố Miche Saigon | 500.00 | |
| 19.025 M. PHU-NGUON c/o M. ICH THANH, hàng Bạc ở Vinh Thanh-Van | 200.00 | |
| 26.745 M. HOANG-VAN-BOC, Lý-trưởng lảng Bà-Niêm, gần Thành-Hoa. | 200.00 | |
| 31.056 M. P'AM-DO-UONG, Ty rượu « Vănn-diễn » ở 251, phố Protectorat, Nam-Định | 200.00 | |
| 40.455 M. PHAM-KUAN-DONG, Thư ký, 20 phố Mission, Hanoi. | 200.00 | |
| 42.166 M. VU-DUY-KY, buôn bán ở phố Ai-Mộ, Gia-Lâm gần Hanoi. | 200.00 | |
| Lần mở thứ ba:khởi phái góp tiền tháng | Những người có tên sau này trúng số được linh phiếu miễn trú, trị giá kẽ ô cột thứ nhất, có thể bán lại ngay theo giá tiền kẽ ô cột thứ hai. | |
| Những số đã quay ở bánh xe ra: 1.290 - 453 - 056 - 2.402 - 2.315 - 1.938 - 2.254 - 1.931 - 2.146 - 2.611 - 192 - 1.741 - 1.162 - 2.920 - 743 | Cột thứ nhất | Cột thứ hai |
| 6.956 M. G. TARDIVEL, Nghe giày điện-thoại ở đường Gia-long Hanoi | 500\$00 | 276\$50 |
| 26.146 M. HUYNH-TAN-SUM, Chính-tông ở An-hu-Thuong Sado, | 200.00 | 106.00 |
| 37.162 M. DAO-THI-NGOC, buôn bán ở Lang-Son | 200.00 | 102.40 |
| 41.920 M. LE-UU-AN, con ông Lê-van-Ty, giáo học ở Tuy-en-Hoa gần Đông-Hói. | 200.00 | 100.80 |
| 42.713 Phiếu này chưa phát hành. | | |

Những kỳ xổ số sau định vào ngày 28 Février 1936 hời 9 giờ sáng tại số Tổng-Cục ở số 32, phố Tràng-Tiền tại Hanoi

phúc chung chắc chắn, vững vàng.....

Một luồng gió lạnh lọt qua khe cửa đưa vào tâm hồn chàng những hương vị của cả một đời phiêu bạt giang hồ.

Trang mỉm cười hỏi tiếp:

— Chắc ông cho câu hỏi của tôi hơi tò mò, mà cũng hơi lạ lùng nữa?

Hùng dăm dăm nhìn Trang, trả lời với vẫn:

— Thưa cô không.

Thực ra, Trang đã rời một tia do dự vào tâm hồn chàng.

○

Nhưng đêm hôm ấy, Hùng bỏ ra đi. Chàng với vàng xa lánh một cảnh êm đềm cũng như chàng đã với vàng xa lánh một xã-hội, mà ở đó trong lúc quá điên cuồng chàng đã chót phạm tội sát nhân.

Chàng đi, đi theo tiếng gọi quyến rũ của một cuộc đời đầy hiểm trở.

Khái Hưng

SÁCH MỚI

1°) Truyện bộ Trần-Nguyễn chiến-kỷ (Chuyện đức thánh Trần đánh Tầu) là bộ « Lịch-sử tiêu-thuyết » Nguyễn Tử-Siêu soạn rất hay. Giấy 224 trang lớn, bìa đẹp, giá 0\$50

2°) Truyện bộ Việt-Thanh chiến-sử (Chuyện vua Quang-Trung (Nguyễn-Huệ) đánh Tầu, in lần thứ hai, Tử-Siêu soạn rất hay. Giấy 160 trang lớn, giá 0\$40)

3) Truyện bộ Lịch-sử Đề-Thám (được bán khắp nơi) Viết theo cuộc điều-tra rất cần-thận. Có 20 hình rất đúng, N. T. Tô và L.T.S. soạn (không như các bản dịch ở sách Tây). Giấy 320 trang, giá 0\$25 (Giấy tốt 0\$45)

4°) Truyện bộ Lịch-sử Quân Bãi-Sây (Chuyện ông Tân-Thuật ở Hưng-Yêng mà người ta quen gọi là: « Giặc báu sây ». Xem truyện này biết việc Pháp, Nam hối trước. Giấy 115 trang. Giá \$15 (giấy tốt \$35, ở xa gởi mua thêm cước c 4 cuốn 0\$30 (1 cuốn cước 0\$10). Có gởi Contre remboursement. Thơ và mandat để cho nhà xuất bản.

Nhà in NHẬT-NAM 102 Hàng Gai HANOI

GIANG HỒ

của TRẦN BÌNH LỘC

giá 0 \$ 40

Mua buôn hoặc mua lẻ xin đến

Nhà xuất bản « Đời Nay »

hay đến 44 Hàng Da Hanoi

tho và ngân phiếu gửi cho ông
Nguyễn Tường Tam.



Tuyển thư ký nhà Đoan

Chừng tháng Juillet năm nay, nhà Thương chính sẽ mở một kỳ thi tuyển thư-ký tập sự. Rêu hật Bắc sẽ lấy chừng 50 người.

Chức Đốc lý thành phố Hanoi

Hanoi. — Ông đồng lý văn phòng phủ Thủ-đốc sỹ Dougiet sắp về hưu, chừng đầu tháng Mai sẽ xuống tàu về Pháp.

Có tin ông Virgitti sẽ lên thay ông Douquet và một ông công sứ hạng nhất sẽ lên giữ chức đốc lý Hanoi

Ông thống đốc Pagès sẽ về Pháp

Saigon, — Đến fer Mars này, ông Pagès thống đốc miền Nam sẽ về Pháp

Ông Rivoal, quận trưởng Saigon — Cholon, sẽ lên quyền chúa thống đốc

Kết-quả kỳ thi tri huyện miền Trung

Huế. — Tám ông theo thứ tự sau đây đã trúng tuyển kỳ thi tri huyện vừa qua:

1.) Trần-ngọc-Liễn lục-sự phủ Thủ-thiên

ÍCH-HUU SỐ 2

RA NGÀY 3 MARS 1936 — MỖI SỐ 5 XU

Ba-phái

Ba-phái

Lãng-nhân

Vũ-lang

Ích-Hữu

Tản-Đà

Linh-phượng

Âm-băng

Đ. xuân Hội

Trúc-hồ

Ng:công-Hoan

Uu-Việt

Tinh-vé

Thanh-tùn-tử

Bác-sĩ Chuong

Kỳ-viên

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

</

- 2.) Gao-hữu-Đồng giáo-sư trưởng tư-thục
Phú-xuân (Huế).
3.) Lê-phái-Hiệp ở Bình-định.
4.) Nguyễn-Trần, thừa-phái ở Quảng-ngũ.
5.) Dương-đinh-Nguyễn ở Thừa-thien.
6.) Nguyễn-Vui ở Thừa-thien.
6.) Đặng-hữu-An ở Bình-định.
8.) Nguyễn-văn-Hoàn ở Hà-tĩnh.

Kết liêu việc Ackein

Ré-rot. — Hôm 20 février, tòa đã xét xong
số tiền Ackein phải trả lại cho khách hàng như
sau này:

Gia tài Lejeune 5.670p, gia tài Nguyễn-thi-
Liên 1000p, gia tài l'Abeille 5.987p và tiền lãi
theo quốc lệ kể từ ngày Ackein nhận tiền.

Tình hình chính trị thế giới

Pháp. — Mới đây, ông Léon Blum, lãnh tụ
đảng Xã hội Lao động Quốc tế bị bọn thanh niê-
dảng Bảo hoàng đánh bị thương.

Ba tay yếu nhàn của đảng Bảo hoàng đã bị
bắt. Chính phủ đã hạ lệnh giải tán đoàn Bảo
hoàng và Liên đoàn quốc gia Bảo Hoàng.

Anh. — Ông Eden tuyên bố rằng nếu Đức tự

tiện chiếm phi chiến khu theo dọc sông Rhin,
Anh sẽ giúp Pháp để ngăn cản Đức.

Ý. — Ý sẽ liên lạc với Đức, Áo và Hung để
chống lại với Anh, Pháp, Nga và Tiểu đồng
minh nếu một mai có biến về vấn đề trừng phạt.

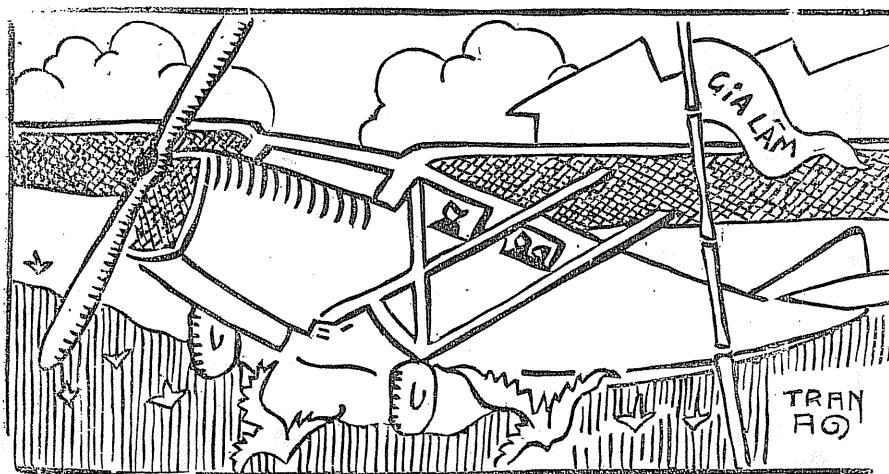
Hoa-kỳ. — Mỹ công kích thái độ Nhật tung
hoành ở Viễn đông rất kịch liệt, và trách Nhật
đã dùng chính sách đuổi Mỹ ra ngoài thị-trường
Trung-hoa và Nhật bản.

Pháp - Việt - Hán từ điển

Chúng tôi mới nhận được tập mẫu bộ Pháp-
Việt-Hán từ-điện (Dictionnaire Français-Annamite-Chinois) của ông Đào-duy-Anh (tác giả
Hán-Việt từ-điện). Cứ theo tập ấy, thì bộ sách
này có ngót 3000 trang, khổ 18×26, gồm đủ
tài liệu trong Pháp văn, từ chữ một, từ ngữ,
thành-ngữ, tục-ngữ, phuong-ngôn, cho đến các
diễn-cố, các tiếng lái cùng các thuật-ngữ bách-
khoa.

Sách sẽ đóng thành 2 quyển lớn, bìa toàn vải.
Sẽ có giá đặc biệt đối với người định mua
trước.

Thư từ gửi cho ông Đào-duy-Anh, 29 Rue
Paul Bert, Huế, hay tại các thư quán lớn.



Tàu bay sắp bay mà tìm mãi không thấy phi công. Vậy phi công đâu?

ĐỘC GIÁ HÃY COI CHUNG

NHỮNG THÚ THUỐC NHÀM TRI BÌNH PHONG-TÌNH NÓI
TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc
Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong-tình, như: Lậu, Tiêm-la,
Cốt-khí, Hột-xoài, Giang-mai... v.v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa
chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiêu tiện bón uất, nếu
để lâu sanh ra té bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

SUU-ĐỘC BÁ-ƯNG HOÀN

hiệu ÔNG TIỀN trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng
nước tiểu có giày có nhợt, hoặc đặc như nước gạo... đó là nọc độc hãi
còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải ráng dùng cho thường sẽ
bết rứt.

Bệnh đàn bà

Có nhiều người bị gốc độc bệnh phong-tình của đàn ông sang qua,
nay đau mai mạch, huyết trắng ra đầm đìa, lộn mủ lộn máu, hồi tanh
khó chịu, lầm tưởng là đau Tử-cung là Bạch-dái, dùng thuốc hết tiền
mà bệnh không mạnh, đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

SUU-ĐỘC BÁ-ƯNG HOÀN

hiệu ÔNG TIỀN mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mẩy
ghê chốc, u nhọt lở lói cùng mình mau dùng thuốc SUU-ĐỘC BÁ-
ƯNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN hết súc công hiệu. Chúng tôi dám nói
quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc SUU-ĐỘC BÁ-ƯNG HOÀN
hiệu ÔNG TIỀN ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc,
tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tình.

ĐẠI CỤC ÔNG TIỀN ĐƯỢC PHÒNG

68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

Có bán nhiều nhất tại: 1º 38 PHỐ HUẾ — 2º 57 HÀNG LỌNG

FUNDONIE JAB
DU NE FUNEZ PAS

Le paquet vert 0\$06

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM mở ngày 28 JANVIER 1936
Chủ tọa: Ông Soulet, Dự kiến: Các ông Nguyễn-van-Chiêu và Đinh-nhu-Thanh,

| Cách thức số 2 — Bộ số 1517 | | |
|---|-------------|-----------|
| 4402 Bà Ernest Namsang 77 phố hàng Buồm Hanoi | 1000 \$ 00 | |
| 4907 Ông Dương-Tam ở nhà Vạn Xuân đường Vinh Long | 250 \$ 00 | |
| 16921 — Nguyễn van Tu ở Ninhbinh | 500 \$ 00 | |
| 18179 Bà Danhkimen ở nhà Tranducky tại Rachgia. | 250 \$ 00 | |
| Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, thì người chủ phiếu số 2 được hưởng số tiền lợi của Hội chia cho. Số tiền lợi về cách thức số 2 Hội chia cho những người chủ phiếu trong năm 1934 được là | 4.871 \$ 40 | |
| Cách thức số 3 — Bộ số 1364 | | |
| 3161 Ông Phan cự Nguyên ở nhà ông Triết làm giáo học H. Ngason Thanhoa | 125 \$ 00 | |
| Cách thức số 3 — Xổ số trả tiền lơi — Số tiền lơi là: 827\$06 | | |
| 1206 Ông Nguyên bao Nghia Thủ y sở Đốc lý Saigon | 327 \$ 6 | |
| Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, người chủ phiếu số 3 được hưởng số tiền lợi của Hội chia cho. | | |
| Tiền lơi trả trong những cuộc xổ số năm 1934 | 5.515 \$ 23 | |
| Tiền lơi chia cho những chủ phiếu số 3 năm 1934 | 2.393 \$ 32 | |
| Tổng cộng số tiền lơi chia cho hạn: phiếu số 3 là | 7.908 \$ 55 | |
| Cách thức số 5 — hoàn vốn gấp bội | | |
| 12501A Chiếu đã hủy bỏ | | |
| Cách thức số 5 — hoàn nguyên vốn — Bộ số : 2585 | | |
| 26736 Ông Girardot René Marcel 12 Tràng-Thi Hanoi | 1.000 \$ 00 | |
| 14495A — Vũ đình Thai phố Hàng Kênh Haiphong | 500 \$ 00 | |
| 17278A — Khousayheng buôn bán ở Tchepone. | 500 \$ 00 | |
| Những phiếu số: 2289A, 14601A, 17577A, và 22336A, đóng tiền trễ quá 1 tháng, nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số trên đây. | | |
| Xổ số miễn góp — Bộ số 2280 trung | | |
| 19689A S. E. Bùi thiên Căn Tuần phủ ở Phulho GIÁ BẢN LẠI 263\$ 0 | 500 \$ 00 | VỐN PHIẾU |
| 2594A Cô Hoàng thị Lục 16A Citadelle Hanoi. — 108.00 | 200 \$ 00 | |
| 14140A Bà Bach Tu nhà Vinh Phat Thanh Giadinhh — 106.80 | 200 \$ 00 | |
| 3655B Bà Ngac thi Tho 57 phố Gialong Haiduong — 100.40 | 200 \$ 00 | |
| Những phiếu số 7313, 14037A, 19746A chậm đóng tiền quá 1 tháng nên không được hưởng quyền lợi trong cuộc xổ số trên đây. | | |

Các người chủ phiếu số 5 được chia lơi của hội kè từ ngày mua phiếu Trong các hội lập bản ở Viễn-Đông chỉ có một hội Vạn Quốc Tiết Kiệm chia lơi cho người mua phiếu kè từ năm thứ nhất. Tiền lơi chia cho những người chủ phiếu số 5 trong năm 1934, mở ngày 29 Juillet 1935 là:
Phiếu số 86 ông Paul Coulom ở Saigon được 1.000\$ - p. số 2473A ông Ng. v. Sao ở Tanchau được 200\$
Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng Février định là 5.000\$00 và mở ngày thứ sáu 28 Février 1936 tại Saigon



CÁCH HƯỚNG-DẪN TƯƠNG-LAI MỚI! CÁC BÀ, CÁC CÔ HAY NÊN DÙNG THỦ

Dù mình sinh ngày nào mặc dầu, những sự đặc-thắng mà mình chiếm-đoạt được năm nay, và sau này, không phải là do noi số mệnh, mà chính là nhờ ở mình vậy.

Các bà, các cô, ngày nay ai cũng có thể làm cho da-dé trẻ-trung lại được, dù da-dé đã bị rán-reo, phai-lát. Do một phuơng-pháp khoa-học tinh-vi của Bác-sĩ Stejskal ở trường Đại-học ở Vienne, người ta đã tìm thấy ở những súc-vật nhỏ một chất có thể bồi-bồi lại da-dé gọi là Biocel.

Hiện nay chất đó chuyên dùng làm Kem Tokalon màu hồng.
Tôi trước kia bị ngứa bôi thử kem này, thì da-dé sẽ trở nên tươi-tắn, mịn-màng; sang đây dùng thử kem màu trắng không mờ. Thú kem này làm mất những lỗ chân-lông mờ.

KEM PHẨM TOKALON

BÁM TẠI CÁC CỬA HÀNG LỚN Ở BẮC-KY VÀ TRUNG-KY — BÁI-LÝ BỘC QUYỀN Ở BẮC-KY VÀ TRUNG-KY
MARON, ROCHEAT ET Cie — 45, Bd GAMBETTA A HANOI



bị phạt 1000\$

Bản hiệu đã từng nghiên cứu hơn 20 năm, mới chế ra được thứ rượu « CẤP KẸ HỒ CỐT » trước chỉ để cho người trong hiệu và bà con quen thuộc dùng, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu đã dùng qua cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm.

Nhà Đoan đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, đã cho phép bản hiệu ngày 11 Mars 1935 chế tạo để bán ra ngoài. Bản hiệu lại mới bị nhà Đoan phạt 1000\$00 vì khám thấy số rượu thừa trước còn lại.

Bản hiệu chuyên chế thứ rượu « CẤP KẸ HỒ CỐT » này bằng cao hồ cốt, cắp ke, vương bìm bỉp, sâm, nhung, kỳ quế, thượng hảo hạng, đỗ trị các bệnh như: đau ống, phong, té, thử, thấp, đau tức đau xuyên ra sau lưng, sau vai, đau bụng kinh niêm, đau xương, liệt dương, phạt thận, tinh khí bất cối, đàn bà, con gái: hoặc kinh nguyệt bất điều kinh, huyết hư, sinh ra xanh sao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chóng mặt dùng thứ rượu này thì được béo tốt, khỏe mạnh, đàn ông thi chàng dương cường khí, đàn bà thi kinh điều, huyết tốt, thai sinh gai, đàn bà mới đẻ uống một chai thi đời máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỏ da ngay, thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua mới biết, bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn Ol. 80 là 1\$80

mỗi chai nhô Ol. 40 là 1\$00

mỗi chai nhô Ol. 20 là 0\$50

Cách dùng: sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng cùi cải, rau cải.

QUẢNG ĐÔNG TỈNH

BẢO DA HOAN

KÍNH CÁO

Tiệm chính: Bảo Da Hoan Quảng Đông tỉnh — Tổng Đại-lý: Bảo tẩm chai số nhà 13 Phố Chính Đáp-Cầu (13 Rue Principale), Bảo thuận Thành số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi — Các chi diểm Haiphong: Lâm Sam Ký nhà số 1 phố hàng Cháo (1 Rue Formose), Mỹ chán Tường, nhà số 88 phố hàng Cót (88 Rue Maréchal Pétain) — Namdin: Hành Mậu nhà số 215 phố Khách (215 Rue Maréchal Foch) — Sontay Ich Sinh Đường phố Chợ Nhớn — Bacninh: Khánh Thọ Đường nhà số 122 phố Ninh Xá Gia Hưng Đường ngõ rạp Hát phố Tiền An, Hoàng Hoa Y Viện nhà số 200 phố Tiền An, Đầu Hoa Y Quán nhà số 67 phố Ninh Xá.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ xương hổ, 2 bộ xương Sơn dương, 1 bộ xương Gấu, nấu thành hơn 600 lạng cao, bán tại tổng Đại-lý của bản hiệu tại phố Chính Đáp-Cầu, số nhà 13, giá bán mỗi lạng là 4\$00. Xin mời các quý khách mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được kiến hiệu, gửi lại giả bản hiệu xin giả lại tiền.

BẢO-DA-HOAN chủ nhân kính cáo.

Những gian hàng

IDEO

là những gian hàng
— to đẹp nhất —

GIÁ BẢN PHẢI CHĂNG
HÀNG TOÀN THỨC TỐT

VIEN-ĐÔNG AN-ĐƯỜNG

Cửa hàng bán sách vở và giấy bút

28, Rue Paul-Bert, Hanoi — 60, B^e Paul-Bert, Haiphong

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam